Poštnina plačana v gotovini. | Leto XXIII. | Dolnja Lendava, 12. aprila 1936. | Štev. 15. | Cena 1 Din.

Naročnina: doma na skupni naslov mesečno 2 D., na posameznoga 2 Din. 50 par.
V inozemstvo mesečno 6 Din. Z M. Listom, M. Ogračekom i kalendarom letno 100 Din.
Plačati se mora bar mesečno naprej.
Štev. položnice 11806.
Rokopisi se ne vračajo.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.
Cena oglasov: cela stran 800 Din., pol strani 400 Din. i tak niže. „Poslano" i med tekstom vsaka reč 2 Din. Mali oglasi do 10 reči 5 Din., više vsaka reč 1 D. 50 p. i oglasna taksa posebi. Popüst po dogovori.

Vüzemska nedela.

Kristuš je zaistino goristano, aleluja!

Vstopna pesem. Vstao sam i znova sem pri tebi, aleluja. Svojo roko si položo na me, aleluja. O čüdovita tvoja modrost, aleluja, aleluja. — Gospod presküso si me i me poznaš; naj počivam ali ostanem, ti znaš vse. Dika bodi Bogi Oči i Sini i Svetomi Dühi, kak je bilo v začetki tak i zdaj i vsikdar i na vse vekov veke. Amen.

Prošnja. O Bog, ki si denešnji den po svojem Edinorojenom premagao smrt i nam odkleno vrata večnoga življenja: sprevajaj s svojov pomočjov naše sklepe, štere nam s svojov miloščov navdihavaš. Po istom Gospodi Jezuši Kristuši.

Berilo iz pisma sv. apoštola Pavla Korinčanom (I. Kor. 5, 7.—8.) Bratje! Postrüžite stari kvas, da te novo testo, ar ste presni; ar tüdi naš vüzemski agnjec, Kristuš, je bio darüvan. Zato obhajamo svetek ne v starim kvasom, tüdi ne s kvasom hüdobije i nikajvrednosti, nego z opresniki čistosti pa istine.

Pesem med berilom. To je den, šteroga je naredo Gospod. Radüjmo se i veselimo se ga. Zahvalüjte se Gospodi, ve je tak dober i njegovo vsmilenje trpi na veke. Aleluja, Aleluja. Kristuš, naš vüzemski Agnjec je darüvan.

Agnjeci vüzemskomi
Hvalnice naj kršeniki popevajo.
Agnjec je ovce rešo:
Kristuš je spravo z Očom grešnike,
sam ves nedužen.

Smrt i življenja sta v boji tekmüvalo prečüdnom: vmro vodnik je življenja, vstao i zakralüvao.

Marija povej še nam,
koga si vidila?
Kristušov grob, — a Kristuš žive:
vstao je, v slavi sem ga vidila.
V grobi pa bože angele,
potni prt i tančice vse.
Vstao je, On, moje vüpanje:
v Galilejo pred vami ide
znamo, da je zaistino od mrtvih vstao
Kristuš, krao, i zmagavec, vsmili se nas.
Amen. Aleluja.

Evangelij. (Marko 16, 1—7.) Te so küpile Marija Magdalena i Marija, mati Jakobova i Saloma dišav, da bi šle i Jezuša namazale. I prvi den v tjedni so prišle h grobi jako rano, gda je sunca zišlo. Gučale so med sebov: „Što nam bo odvalo kamen od dver groba?" Gda so se pa ta zglednole, so vidile, da je kamen odvalen; bio je najmre jako velki. I stopile so v grob i zagledale mladenca, sedečega na desnici i ogrnjenoga z belim oblačilom, i so se prestrašile. On njim pa pravi: „Ne bojte se! Jezuša iščete, Nazarenskoga, križanoga; gori je stano, ga ne tü. Glejte kraj, kamo so ga položili. Nego idite, i povejte njegovim vučenikom i Petri, da ide pred vami v Galilejo; tam ga bodete vidili, kak vam je povedao".

Moj Jezuš pa žive, več nikdar ne vmerje, o kakše, kakše veselje!

Vüzem je zmaga tela.

Kristušovo razmrcvarjeno, razbito, prebito, raztrgano telo je zdravo oživelo na tretji den. Zdravo i nemrtelno. Nemrtelno i zato dühovno i zato odičeno. K njegovomi teli spodobno bo tüdi naše telo. Sv. Düh pravi, da se to v „slaboti poseja" po smrti v mater—zemlo, a „v moči stane". Kak pšenično zrno mora prle vmreti i samo tak požene klico novoga življenja, ravnotak mora tüdi naše telo v grobi razpadnoti, da požene klica njegove nesmrtnosti, njegovoga večnoga, blaženoga življenja. Zdaj je navezano na prostor, v šterom se gible, po goristanenji prostora ne bo poznalo, bo dühovno telo i zato kak miseo v ednoj minuti lehko prehodilo celi svet. Zdaj je terejo bolezni, je z forme spravlajo betegi. Te dobi večno zdravje i tüdi večno lepoto, če je v življenji rado melo lepoto jakosti, ne pa grdobo greha. Če je rado melo grdobo greha, bo tüdi nemrtelno i večno zdravo, a grdo po grehi, šteroga je lübilo i šteroga se v življenji ne znebilo po pokori. Zato mora plačo greha, grdobo vso večnost nositi, kak pravični bodo nosili plačo jakosti, lepoto, vso večnost.

„Smrt, kje je tvoja zmaga, kje je tvoj želec", pita Düh sveti smrt po Gospodovom goristanenji. I mesto nje, ar te nega več, odgovori, „I smrti več ne bo". To naše nevolno, mrtelno, trplenji podvrženo telo bo vekomaj živelo blaženo življenje, če je to kratko zemelsko trplenje mirno, vdano preživelo. To je zmaga tela. Düša zmaga v življenji tak, ka telo trpi i njej z trplenjom spravla moč za zmago v skušnjavaj i borbaj; telo pa zmaga te, kda se njemi vzeme življenje i je na sodnji den nazaj dobi. Obe zmagi sta tesno združenivi. Düša ne zmaga brez tela, ni telo brez düše. Slabost tela je krepost düše i ločitev düše, to je té slabost, je krepost tela. Oboje pa samo tak, če veže vküp oboje Kristušova lübezen.

Dragim izseljencom — za vüzemski pozdrav!

Misli vsakoga dobroga, poštenoga i vernoga izseljenca se vnogokrat müdijo v domovini, pri dragij domačij. A dvakrat na leto so pa posebno oči vseh izseljencov obrnjene proti domačemi kraji — to je k božiči i pa k vüzmi. Kak močno žele srce vsakoga izseljenca biti konči v tej dnevaj v domačoj farnoj cerkvi pri sv. meši i biti pri dragom oči, nepozabnoj materi i lübij brataj i sestraj! Če bi človek mogeo v tej dnevaj poglednoti na dno srca vsakoga od Vas, ki prebivate v bridkoj tüjini, bi mogeo spoznati v vsoj globini i veličini Vašo brezmejno lübezen do Vašega domačega kraja i ništeren pa ništeren človek, tüdi šolani, bi se mogeo od Vas včiti, ka se lübi domovina; od Vas včiti, kakše bogastvo i sreča je za Vas vera, štero so Vam Vaše matere vcepile v srce; pa ne samo za Vas, nego za vsako človeče srce - - -

V tej dnevaj, v velkom tjedni, najbole pa na vüzem sam bi radi bili doma. Spovedali bi se lepo v jeziki, ki ga gučite i z domačimi prejeli sv. obhajilo. Kak radi bi bili pri „goristanenji", poslüšali lepe vüzemske pesmi i zaspevali prelepo pesem „Zveličar naš je vstal iz groba - - - Aleluja, aleleluja!" Radi bi, pa je ne mogoče. V dühi, od daleč, te gledali vse to. Srce bode puno hrepenenja neizpunjenoga - - -

Vaše žele so, da bi konči v tom vüzemskom časi mogli opraviti spoved v svojem jeziki pri domačem dühovniki. Želete si, da bi Vas mogeo v tej dnevaj obiskati slovenski dühovnik; ka bi čüli reč božo v slovenskom jeziki, da bi Vaše zapüščene düše potolažo. Kak lepo bi bilo za Vas i nas, če bi vsako leto poslala Slovenska krajina med Vas izseljence dühovnika v vüzemskom časi, ki bi prišeo k vsakomi izmed Vas; vido, v kakšij razmeraj živete i Vam pomagao. Vüpajmo, da se to po letaj tüdi zgodi, kak je to že Vaša i naša *dugoletna* prošnja. Naš prevzvišeni g. škof *dr. Ivan J. Tomažič* tüdi mislijo na to, kda pravijo:

„Rad bi poudaril, da moramo tüdi v bodoče z nezmanjšano ljubeznijo storiti vse, kar upravičeno od nas pričakujejo naši izseljenci. Pred kratkim sem prejel pismo pomožnega škofa pariške nadškofije, ki v imeni kardinala Verdier-ja prosi še za enoga dükovnika, ki bi prevzel dušno pastirstvo med Slovenci i Hrvati, ki bivajo okoli Pariza i dalje proti jugu. Iz tega se vidi, da še nismo oskrbeli vseh naših ljudi v duhovnem oziru. Tudi še ni rešen dušno pastirski problem (pitanje) sezonskih delavcev iz Prekmurja, ki odhajajo leto za leto v Francijo. Da se bo to i marsikaj drugega uredilo, bo potrebno mnogo žrtev, idealizma i gmotnih sredstev. Prepričan sem, da bomo tudi to zmogli, ako se bomo res zavedali svojih dolžnosti do izseljencev - - -" (Slovenec 1935, št. 227.)

Düše izseljencov žejajo po svojem izseljeniškom dühovniki. Naša krajina ma telko izseljencov, da upravičeno pričaküjejo, da se te reči spunijo kak najprle, Letos itak pošle naša škofija *sedem* mladij düšnij pastirov iz Slovenske krajine na düšno pastirsko delo. Znano je, s kakšov lübeznijov skrbijo ravno naš prezv. g. škof za svoje izseljence. Če so le mogli, so njim poskrbeli hühovnika i leta 1934 so šli sami med nje. Zato lehko z veseljom pričaküjemo tisti den, kda bo šo prvokrat med Vas dühovnik, šteroga pošlejo prezv. g. škof. Prosimo vsi Boga, Vi i mi, da bi se to že zgodilo v bližnjoj bodočnosti, ka bi kleti za vüzem meli izseljenci naše krajine že svojega izseljeniškoga dühovika - -

S tem bi vezi med Vami i nami postanole močnejše. Ležej bi ostanoli verni svojemi domačemi kraji i ležej bi občuvali najdragše, ka mate — sv. vero. Ništeren i ništeren se ne bi zgübo, pozabo na stariše, ki mogoče doma v pomenkaji trpijo, pozabo na vse, ka se je dobroga v domačem kraji navčo.

Naš domači tisk Vam pa naj šče nadele ostane tak prilübleni i dragi, kak dozdaj. Naj Vam bo šče naprej v tolažbo. Ostanite njemi verni, kak je on Vam. V zadnjem časi šče posebno pogostokrat piše od Vas i skoro v vsakoj številki najdete kakše pismo, napisano z Vašov trüdnov, a lübečov rokov. Domači dühovnik i tisk sta najmočnejša opora vsakomi izseljenci. Za Vas zaednok samo tisk — — —

Vüzem! Vstajenje!

Znamo, da ste se vnogi izmed Vas, za te velki svetek, najvekši v celom cerkvenom leti, pripravili kak se za krščenika dostája. Očistili ste si düše i On, ki je z lastnov močjov vstano, je s svojov božanskov močjov zbüdo v življenje Vaše düše, če so bile v smrtnom grehi, mrtve. Začütili ste v düšaj preveseli glas:

„Aleluja! Vstano je On tüdi v meni!"

Kakšo srečo, nepopisno blaženstvo občütijo düše v takšem čistom stanji. Težko breme tüjine postane ležejše, srce-osamleno i zapüščeno od sveta — veselejše, svet lepši. V takšij srečnij trenutkaj se veseli z Vami tüdi domovina — Vam tak draga i nepozabna. Vnoge nam je že tüjina vzela, a so med Vami *vnoge zlate i čiste düše*, ki nazlük vsoj grdobiji sveta ostanejo Jezušove. — Posebno s temi se veseli na denešnjo, vüzemsko nedelo Slovenska krajina.

Predragi bratje i sestre v tüjini, na denešnji velki svetek od svoje drage domovine najsrčnej pozdravleni!

Hrepenenje.

Tako mi je v duši nenavadno. Ali je žalost to, ki kljuje v meni? Da spet sem tu, daleč od dragih mi polj in domov, mirnih vasi in tihih logov? Pa če žalost bi bila, bi umakniti se morala, bi vtopiti se morala, bi oslajšala se v tihi sreči in mirnem veselju. Žalosten naj bil bi zato, saj tu pod streho domačo več nisem, daleč od znanih sosedov? Pa kaj zato, saj pod streho sem z Njim, ki na zemlji strehe svoje ni imel, je sosed mi On, ki od ljubih je svojih slovo vzel. Za žalost v duši torej mesta ne bi smelo biti, nasprotno, peti moral bi in se veseliti.

Da, Gospod moj, vem, da hočeš, naj pesem Tebi bo moje življenje.

Saj zato poklical si me sem. Hvaležnost do Tebe napolnjuje mi dušo. Hvaležnost: da Bog si med nami — Emanuel! Hvaležnost: da Vsemogočen si revnih nas brat in sosed postal, da za nas si se v ječo zaprl. Kako naj bi Tvojo to ljubezen dojel, kako bi dostojno Te hvaliti umel? Če pevec bi bil, najlepšo, najslajšo, visoko zapel bi Ti pesem. Visoko pesem zato, da sem tak blizu Tebe! Visoko pesem zato, da srečen morem biti pri viru sreče!

Pa vendar tako mi je nenavadno v duši. Zdi se mi, da žalost to ni, saj ne more biti — pri Tebi. Ali pa vriska in veselja je polna duša? O, ne, nema so usta, ne poje srce. Saj veš, ljubljeni Bog, kako je bilo in je še v imeni!

V tihem svetišču sem klečal. Pri Tvojem oltarju na tleh. Govoriti sem Ti hotel in Te prositi. Pa zaprta so mi bila usta. Govorilo je srce? O, ne, ni govorilo, jokalo je. Jok duše mi je pretresal telo in vroče so tekle mi solze na tlak kameniti. Srce je prosilo, k Tebi jokalo. Iz žalosti same niso privrele mi solze, ni v samem veselju jokala ni duša. Kaj je bilo? Hrepenenje močno žgalo mi je dušo, mi je pretresalo telo, hrepenenje silno vleče k Tebi, mi znova in znova privabi solze v oči.

Da, Gospod v tabernaklju, vidiš vse in veš, da v hrepenenju ves gorim. In sladko to hrepenenje je: biti ves Tvoj, tako si želim! Ob vznožju Tvojega oltarja prahu se grešnosti otresti, očiščen slavo Ti zapeti, Tvoje nauke prejeti, v Te vero izpovedati, tako si želim! Z angeli Te slaviti, s svetniki častiti, biti v pomoč živim in rajnim, kako mora prešiniti srce zvišena ljubezen do bratov in sester zmagoslavne, trpeče in boreče se Cerkve. Tebe na oltar priklicati, Te v rokah držati in Te zreti: ni li to košček raja na zemlji? S Teboj se skleniti, s Tabo čutiti, biti ves s Tabo: kaj duša še več bi si mogla želeti! Kako je vse zvišeno to! Če reven in majhen po tem hrepenim, ni li Tvoja volja to? Saj Ti si položil v srce mi to hrepenenje, Ti si pripeljal me sem.

Zato, o Gospod, sem ves v hrepenenju. Tudi grenkoba je v njem: kdaj utešno bo mi? Kdaj mi goreti bo nehala duša in ožarjena bleščala se v svetem veselju? Kdaj vpokojilo srce se mi bo ob oltarju? Vidiš, o Bog, zato je sladkemu hrepenenju primešana grenka skrb: še dolgo bom čakal, da bom k presvetemu kraju pristopil? O, kako čakam, da bom lahko čisto pri Tebi Te molil, Tvojo blagovest poslušal, v Te vero priznal! Kako bi že rad hostijo belo in vino lesketajoče za grehe sveta Ti daroval! Kdaj bo prišel sveti trenutek, ko bom v svojih slabotnih rokah držal Vsemogočnega in reven postal bogat v Njem? O, da zasijal kmalu presrečni bi dan!

Hrepenim, gorim! Gospod, usliši me! Clamor meus ad Te veniat! Ne morem v hrepenenju več vzdržati! Ne morem k Tebi ne jokati! Je daleč še, ni prišla še ura? V Kani Tvoja presveta Mati uro je čudeža pospešila! Zato po njej se tudi jaz obračam k Tebi! Naj ona me popelje k Tvojemu oltarju! Daj po njej mi milost, da bom kmalu Tebi posvečen! Da bom v tihi spokojnosti položil glavo na oltar in prisluhnil nebeškim skrivnostim!

Biti kmalu služabnik Tvoj! To je moje hrepenenje, to mi je življenje. Gospod, nikar se ne mudi! Odvzemi grenkost hrepenenja, spremeni hrepenenje v izpolnjenje!

Kraljica duhovnikov, vzemi me pod svoje varstvo in popelji me na sveto goro mašništva! Gospod, Gospod, sprejmi moje hrepenenje!

— — — — — — — — —

Aleluja! Danes poje duša moja. Aleluja, o Gospod, ki tako si blizu! Hvala za veselje, o Gospod, za trenutek, ko ves bom Tvoj, ko ves boš moj! Ni daleč več, ni daleč več, mi raduje se duša. Danes vstal si, o Gospod, v življenje poveličano. In duša danes moja vstaja življenju čudovito lepemu nasproti. Klical sem k Tebi, uslišal si me. Zato pojem: Aleluja! V bridkosti hrepenenja sem klical: Usliši me! V radosti izpolnjenja Ti kličem: Aleluja — Hvalite Gospoda! P-a.

V deci bogate družine.

Gledajmo je iz verskoga i državnoga stališča. Iz verskoga stališča je takša družina veliki kinč. Kajkoli dam Bogi, naj vrednost, naj lübezen do bližnjega, ki se žrtvüje, naj mrtvičenje svojega tela, vse to ne more biti, čeprav bi presegalo vrednost celoga sveta, tak drago pred Bogom, kak je edno jedino dete. Zakaj? Ar samo i jedino človeča düša je stvorjena na božo podobo, ar samo i jedino na njej se blišči Jezušova predraga odrešilna krv, štere edna kaplica, kak sv. Tomaž pravi „celi svet more očistiti od vseh njegovih grehov". Družina bogata na deci, je tak bogata na teh Bogi dragih düšah, je bogata na tistih daraj, šteri so Bogi nad vse lübleni, je vretina najvekše bože dike, je zaslüženje za najvekše bože plačilo. Vsaka dečinska düša, ki jo za Boga odgoji stariš, bo vu večnosti od sunca bole bleščeci dragi kamen vu nebeskoj koroni oče i matere. To je zrok, ka Kristušova cerkev tak büdno pazi nad zakonskov čistočov, ka tak skrbno kara stariše, ki bi se radi podvrgli samo telovnomi vživanji, brige za deco pa ne bi radi na sebe vzeli; zato posveti vso svojo lübezen vzgoji dece, da ta doraste po božem nameni v angele, ki do Boga vekomaj dičili, se ž njim veselili v družbi svojih vernih starišov. To bo eden krasen venec v nebeskom kralestvi, kda se bodo roža za rožov vpletali od roda do roda, od pokolenja do pokolenja starišje i deca, ki so postali stärišje i teh deca pa tak naprej. Če to gledamo z verskimi očmi, spoznamo i moramo spoznati grozovito hüdobijo bele küge, štera jemle življenje bitji, štero bi Bog rad okoli sebe vido i tak krati tomi bitji večno srečo, Boga pa oropa časti, ki bi njemi to bitje dalo.

Družina Ütroša Jožefa i žene Ane, rojene Hren na Srednjoj Bistrici, fara Črensovci. Družina ma šestero šoloobvezne dece, ki so: Rufina, Ivan, Kata, Liza, Andraš i Nacek. Dobra i siromaška krščanska družina dozdaj ešče ne dobila nikše podpore za te šolare. Poleg te šestere dece ma še dojenčka Toneka, hčer Ano, ki je pri šolskih sesstrah v Slov. Bistrici i sina Joška. Sküpno devetero deco. Lastne zemle ma pol orala, zaslužka nikšega, nesreč pri živini nešteto. Dobre tri orale agrarne zemle, ki jo je dobila, ne more plačati i jo zgübi, če jo ne bo mogla. Ta družina ne jedina v Slov. Krajini, ki kriči po pomoči, vnogo je takše. Oblasti to naznanjamo zato, naj posveti vso svojo skrb tomi socialnomi pitanji i naj vsestransko podpira siromaške družine, štere je Bog blagoslovo z vnogov decov.

Iz državnoga stališča je v deci bogata družina blagoslov za državo. Blagoslov, ar ma več delavnih moči v njih; blagoslov, ar ma več obrambe v njih; blagoslov, ar ma v njihovom razumi več časti, v njihovih jakostaj več plemenitosti, v njihovom delovanji več haska i napredka v vrednostnom i jakostnom pogledi pa s tem tüdi v ugledi.

Ka sledi, ka shaja iz vsega toga? Velika dužnost do teh v deci bogatih družin. Te družine se morajo podpirati gmotno i moralno, to je podpirati se morajo vu siromaštvi, da se morejo prehraniti i oblačiti svojemi stani primerno. Podpirati se morajo tüdi moralno, jakostno, da düh nezadovolstva ne zagifta te družine, nego da v pravom Kristušovom dühi odgojene so Cerkvi i državi na hasek.

Cerkev svoje poslanstvo vrši pri teh družinaj s svojimi navuki i s svojov charitativov, to je z deli vsmilenja. A ta podpora ne zadostüje. Država je tüdi dužna te družine podpirati. Dužna je skrbeti za krüh, za obleko tem družinam, če so siromaške, dužna je skrbeti za knige i vučila toj siromaškoj deci. V drügih državaj so takše v deci bogate siromaške familije dragoceni kinč pred državov i ta ne samo, da je podpira s hranov i oblekov, nego penezne dare njim davle, dače njim znižavle i drüge vgodnosti njim davle. Do teh i spodobnih podpor mora priti tüdi pri nas. Dokeč pa ne pride, smo dužni mi vsi, ki mamo kakšo vrednost, podpirati te sirmaške družine. Dužni smo je zagovoriti. Nikdar njim pa ne smemo v oči vrči tisto, ka je uajvekši kinč pri njih za Boga i za državo, nikdar ne smemo njim v oči vrči njihove vnoge dece. Bog je blagoslovo, te blagoslov naj se hvali i podpira, nikdar pa ne zaničava.

KANDRIČ MATKO, SRESKI NAČELNIK

Dne 1. aprila t. l. je umrl v celjski bolnici gornjegrajski sreski načelnik Kandrič Matko, ki je bil do 10. X. 1928 sreski načelnik v Lendavi. V Lendavo je prišel kmalu po pridružitvi Slovenske krajine k Jugoslaviji. Do 1. VI. 1924 je vodil politično ekspozituro okrajnega glavarstva soboškega v Lendavi, ko pa je bila ta preosnovana v okrajno glavarstvo, je postal okrajni glavar. V Lendavskem srezu je bil znan kot dober prijazen gospod, ki se je rad šalil in bil z vsakim dober in prijazen ter ni poznal osebnega sovraštva niti strankarske prenapetosti. Podlegel je v starosti 50 let hudi pljučnici. Pokopan je bil 4. aprila t. l. v svoji rojstni župniji pri Veliki Nedelji. Lendavski srez ga ohrani v trajnem lepem spominu. Naj počiva v miru.

Kaj pišejo o nas?

Naš mladi profesor in zelo dober poznavalec slovenskega književnega jezika, Vilko Novak, je napisal v Domu in svetu, št. 9–10, 1935, str. 516-19 oceno M. Kranjčevega jezika (Nekaj o jeziku Miška Kranjca). Ocena je sestavljena na podlagi vseh večjih del M. Kranjca. Novak je ugotovil dobre strani M. Kranjčevega jezika in tudi slabih ni zamolčal. Četudi je ta Novakov članek krajši, vendar je važen, ker skuša podati resnico in to tudi stori. — — Ocene drugih slovenskih kritikov, ki so v kakemkoli oziru ocenjevali dela Miška Kranjca, so večinoma slavospevi M. Kranjcu in manj objektivna ocena. Pozabili so namreč poleg dobrih strani omeniti tudi slabe. — Slava pa človeku lahko hitro škodi.

— - —

Lansko leto za veliko noč so naše Novine prve javnosti sporočile, da je izšla knjiga *„Slovenska krajina — Zbornik"*, ki jo je uredil profesor Vilko Novak. Da je imonovana knjiga za nas zares nekaj izrednega, pričajo ocene, ki so bile o tej knjigi v teku enega leta napisane. Vsekakor je zanimivo vedeti, da ocen niso prinesli samo slovenski časniki in časopisi (Novine, Slovenec, Jutro, Časopis za zgodovino in narodopisje, Mladika, Geografski vestnik), temveč tudi listi izven naše ožje domovine (*Srpski književni glasnik*), in celo v inozemstvu: v Sombotelju (revija Vasi zemle) in v Pragi (Prager Presse).

Najnovejšo oceno je napisal *Janez Logar v Domu in svetu* 1936, št. 1—2, str. 199—200.

Ob obletnici Zbornika „Slovenska krajina" čitateljem „Novin" naznanjamo, da bo v kratkem dotiskana knjiga „Izbor prekmurske književosti" (sporoča Književni glasnik Mohorjeve, 1936, febr.), ki jo je napisal V. Novak in o kateri bomo takrat več poročali.

—

Naš rojak dr. A. Pavel, profesor in ravnatelj Muzeja v Sobotelju, je letos ob novem letu izdal drugi zvezek svojih pesmi „Zažgani gozd". O tej zbirki pesmi je pisal „Slovenec" 4. marca 1936. Novine bodo o teh pesmi priobčile daljši članek v eni izmed naslednjih številk. — iz. —

Tisto noč

je moral pisati. Saj je moral več kot pet ur sedeti v družbi, ki mu je bila vse prej kot zaželjena. Pa je vendar moral. Zdelo se mu je, da se je spremenil v ogromi kamen, ki zdaj najbolj pritiska njega samega pa morda tudi druge.

In to dete, ta cvet, ki se je najbrž odprl prezgodaj; ali mora tudi to že gledati te vinske obraze in poslušati hreščeče glasove? Čudno, ravno tisti namreč, ki je najbolj želel pesmi, je imel najodvratnejši glas. Ali je pa to naravno hrepenenje teme po luči, noči po dnevu? Morda pa le spretna pretveza, da je tem lažje večkrat pil in kadil, čeprav ima že tak nezdravo rdečkast in zabuhal obraz radi obojega, pa še plešo. — Oni pa, ki je imel najzvočnejši glas, je najmanj silil s pesmijo, a največ pomagal pa najlepše spomine obujal in pri plačilu bil „najčistejši".

Tisti, ki so ga razkričali za pijanca pretepača, je prvi silil domov, in se je najlepše izražal o svoji družini.

O drugih pa niti ni hotel govoriti, ker so bili kaj malo zanimivi, mimo križa so redko hodili, pa še takrat s kletvijo vsaj v srcu, če na ustih niso mogli.

Pa se je s sočutno ljubeznijo še obrnil k bledemu starejšemu otroku, ki je moral vztrajati do konca z njimi. Ta je že gotovo več umel kakor pa navadno prisojamo takim. Moj Bog, zakaj še ta? In bratje in sestre v tujini, ki morajo tudi za to garati...

In ti spomini iz svetovne vojne, pri večini. Ali je to tisto goreče ognjišče, ki jih druži? Ali je to tista skrivnostna, skoraj nikdar umljiva uganka, ki jim je alkohol in nikotin v roko potisnila in jim od tu pozabo narekuje.

In te pesmi! Ah, Bog, pri eni je melodija lepa, besedilo pa bije v obraz lepoto, žali srce in uho; pri drugi pa melodija nikdar ni bila prva pesem ali pa so jo zmaličili mali ljudje.

In vedno pritrkovanje kozarcev in vedno isti strahotni odmev: Pij! Videl je, da je izboljšati nemogoče, zato si je masko nadel, smehljajoč obraz in prijazne oči pa zadovoljen glas, v srcu pa je krvavel vedno bolj, dokler ga ni na poti domov najhuje udaril pijani glas, ki je izgubljeno ponavljal ime splošno znane vlačuge.

Zaklenil se je v svojo sobo in začel pisati v pozni noči, kajti duh je bil voljan, čeprav telo onemoglo. In je jasno vedel, da bi onostranost vse drugače morala voditi naše misli, besede in dela, svetla večnost. Pa je mogočno zaslutil silno veličino milosti božje, še bolj pa njeno skrivnost.

Tisto noč ob dvanajstih se je po dvanajstih letih znova jokal... Škoda, da je samo noč štela njegove solze.

Vüzemske misli.

„Glejte kraj, kam so ga položili". (Mark. 16, 6.)

Letos znova nam je dao Bog to milost, da stojimo pri odprtom grobi gorivstaloga Zveličara. Tüdi nam, kak negda pobožnim ženam, pravi angeo: „Nikaj se ne bojte! Jezuša Nazarenskoga križanoga iščete; gori je stano, nega ga eti. Glejte kraj, kam so ga položili".

V svetom postnom časi so mešnik položili v naše srce presveto Telo Gospodovo, zavito v podobo beloga krüha v oltarskom Svestvi. Tak je naše srce postalo grob Jezušov. Poglejmo si oba groba.

Na gori Kalvariji, na višavi, je bio grob Gospodov. Tüdi naše srce či šče biti prebivališče Jezušovo, ne sme biti v nižavi posvetnoga poželenja i grešnoga vživanja.

Jezušov grob je bio v ogradi, ne na prostom, lüdem, živini i zverini dostopnom kraji, nego na ograjenom. Zaprto more biti tüdi naše srce, da bo vreden grob Jezušov. Zaprto bo naj peklenskoj kači, štera je prišla celo v raj i zapelala prve stariše. Zaprto z visikim plotom pred sladkim zapelivcom i pred vkanlivov prijatelicov.

Jezušov grob je bio novi, v šterom je ešče ne bio nišče. Tak bi moglo biti naše srce, da bi bilo vreden grob Zveličarovoga presv. Tela. Srečen, trikrat srečen je tisti kristjan, ki je občuvao svojo krstno nedužnost, svoje srce čisto i nevtepeno, kak ga je dobo pri sv. krsti. So med nami tüdi takše düše.

Vendar se pa naš smileni Zveličar tüdi zadovoli z očiščenim grobom našega srca. Vej je On prišeo iskat, ka je bilo zgübleno, ozdravlat, ka je bilo betežno. Rad bi stopo v hišo Zahejovo, zato ka je te obečao popraviti vse krivice drügim. Srečen si tak tüdi ti, čiravno si že meo v srci čarnoga gosta, greh, pa si ga v tom svetom posti z globokim obžalüvanjom pri spovedi stirao. Tüdi v tvojem očiščenom i poniznom srci Jezuš rad prebiva i počiva.

Čtemo v sv. Evangeliji: „I Jožef Arimatejec je vzeo telo pa je zavio v čisto platno". Pomagao njemi je Nikodem. Te je küpo miro i dišečo alojo. S tem je namazao Jezušovo telo. To skrbno ravnanje teva dva bogaboječiva moža z mrtvim Jezušom nas opomina, da nam je ne zadosta, da prejememo Jezuša v sv. obhajili v čisto ali očiščeno srce, nego, da se tüdi nadele skrbno prizadevlemo za lepoto svoje düše. Da napunimo svoje srce z mirov zatajüvanja i z dišavami molitve i drügih jakosti.

Veliki kamen sta skotala Jožef i Nikodem k odprtini Jezušovoga groba. Tak veliki kamen trdnoga sklepa si zvalio tüdi ti pri spovedi pred vrata tvojega srca. Te tvoj trden sklep more biti istinsko trden kak kamen, žmeten kak pečina, da ga viher strasti ne odnese od vrat tvojega srca, da ne zgübiš iz njega Jezuša.

Nedelska šola.

4. Vizita.

Vizita je v špitali — sodba.

Predpoldnevom okoli 9. vöre, popoldne okoli 5. vöre, pridejo gospodje zdravniki. Beli, čisti, mirni so vsi. Prednji, pravijo njemi gospod šef — ide naprej, za njim drügi gospodje. Prišlo jih je včasi do deset mladih i starejših gospodov. Zdravnike sprevajajo tüdi sestre vsmiljenke, včasih tüdi dvorjeniki. Ta bela procesija začne svojo pot pri prvoj posteli, hodi od betežnika do betežnika. Te pitajo kak se majo, njim dajo tanač — nasvete, — tüdi potrebno zdravilo i hrano. Nove betežnike prav po krščansko pregledajo. Pregled vodi gospod šef, drügi poslüšajo, se včijo. Vsaki zdravnik lejko pove svoje misli, sküpno določijo beteg i to se napiše na čarno tablo pri glavi.

Bela procesija zdravnikov je potüjoča vučenost. Ta vučenost se vstavi pri vsakoj posteli. Poslüša vsakoga betežnika, ma srce za vsako prošnjo, za vsako pritožbo. Hitro opravi svoje, pa že ide naprej . . . pá . . . ar dosta, jako dosta je takših, šteri trpijo i čas je kratek.

Šef med doktori je general te bele vojske. Ka on pove, to se mora izvršiti. Sprevodniki morajo skrbeti za to, ka je šef povedao, da ne ostane prazna reč. Če on pravi, ka ostaneš v bolnišnici, potem ne moreš domo. Če on pravi, da lejko ideš, boš morao iti, cetüdi misliš, ka si na smrt betežen. Šef ne vidi drügo, kak trpečega, pomoči potrebnoga človeka i vsem ednako meri. Njegova vučenost ednako služi vsem, tem malim i velikim, srečnim i nesrečnim. Poleg obleke je ravno zdravniška oskrba drügi znak ednakosti v špitali.

Oh . . . ta ednakost tüdi boli . . . Ništerni betežniki so trdi kak pečine. Majo spotrete roke, noge, razbito glavo — vse to prenašajo brez najmenjšega jamranja. Drügi majo samo zvužganje slepiča, dnes resan malenkostno stvar, pa ti kričijo, se premetavlejo v posteli. Takši betežnik bi rad meo kakšo toplo tolažilno reč, pa zobstom, ar je v špitali ednakost. Tam bolnik pove, ali pokaže kaj ga mantra, šef pa, general doktorske procesije, — zapove svoje. Poslüša, preišče i zapove, za tolažbo, za handlanje — nemajo časa.

Tej gospodje „šefi" majo navadno trdo glavo . . . Oni ščejo znati, ka ti fali, če si prišeo v bolnico. Zlepa, ali z grda ti morajo najti beteg. Da poleg toga strašno trpiš, to nikoga ne gene. Tvoje trplenje dnes lejko olajša trplenje drügomi betežniki vütro. Moraš se podvrčti. Kak gospoda v belih plaščaj da tebi na pomoč vso vučenost svoje glave, tak moraš dati ti za to uslugo plačilo, moraš prenesti vse, ka bi spoznali za istinski vzrok tvoje bolezni.

I če najdejo beteg, potem je tomi betegi napovodan boj. Kelko zmore dnes vučenost proti spoznanomi betegi, to tüdi napravi. V špitali majo vse, kaj je potrebno v borbi proti betegi. Tam majo vrastvo, tam majo stroje, lüdi i če je potrebno tüdi nož, žagico i kuražo, da te rešijo. Ali se vsikdar posreči te boj proti betegi? Ne. Lejko podležeš, si prišeo v špitao, ali ne ideš vö na svoji nogaj. V bolnišnici ti lejko vgasne svetlost življenja, ali tvoja smrt je tüdi v hasek drügim, ešče živim. Bela procesija zdravnikov zdravi in se tüdi — vči. Vsaki beteg i vsaki betežnik je zednim tüdi vučiteo. Vse, ka je pri tvojem betegi novo, zanimivo, ne navadno, se napiše i ohrani. Če se pri tvojem betegi brez slaboga namena napravi napaka, falinga, — drügi betežnik bo te napake zagvišno rešen.

No, pa ne pozabimo na gospoda Kovača. Leži na posteli. Zna, ka ma nekaj posebnoga, njegov beteg je ešče nepoznan. Če ma vnetje slepiča, potem je te slepič inače zraseo kak pri drügih. „Potrpite", je povedao g. šef, a more biti vütro bomo že znali kaj vas mantra". Gospod Kovač misli: „Zakaj čakati? Mam strašne bolečine. Rešite me trplenja . . ," Ali zobston je vse. V špitali prvič morajo znati ka ti fali i samo potem napravijo boj betegi. Na slepo srečo ne prime niti eden zdravnik za nož.

I naš prijateo leži . . . gleda . . . čaka . . . Velika soba je bela škatla, v beloj škatli bele postele so male igrače. Na vsakoj igrači leži človek . . . Vsi so vednaki, vsi so vednako oblečeni. Med dugimi vrstami postel tiho i mirno hodijo bele sence, sestre. Nikaj ne pozabijo. Ka je pravo g. šef, to zvršijo. Ništerni betežnik jamra, se toži, handla . . . Nikaj ne pomaga. V toj velkoj beloj škatli vednakosti — niti vsmilena sestra nema srce, če more zvršiti ka je zapovedao gospod šef, glava bele doktorske procesije.

Povoden v Ameriki.

Nova uniforma.

Maček je za svoje hrvačke kmete napisao, da krizo samo tak lehko odpravijo, če kmetje v trgovinaj nikaj več nedo küpüvali, nego si vse sami doma pridelajo. Tak naj po mačkovom navodili kmetje nosijo obleko samo z domačega platna kak so to ešče v starih časaj nosili i so te nikše krize ne poznali. Naše mačkovce so te Mačkove reči strašno navdüšile, zato so sklenoli, da bodo od zdaj naprej vsi enako oblečeni, to je nosili bodo široke bele hlače i srakico dol po hlačaj spüščeno, vse iz domačega lenovoga platna. Poleg toga bo meo vsaki edno turbo z domače svinske kože, v turbo si pa denejo lük pa kukorčen krüj, zato ka ščejo tak živeti, kak so lüdje v starih časaj živeli. Doma bodo svetili samo s skalami, zato ka v trgovinaj več nikaj nedo küpüvali, tüdi petroleja ne. Mesto žajfe bodo pa doma rabili lüg, skühan iz pepela.

Dogodek iz Reimichla.

Sv. Popotnica.

Velikonočni zvonovi so doneli čez prijazno tirolsko vas, toda njih glas to leto ni bil tako milo doneč kakor druga leta, kajti vsa tirolska je ječala pod bridkim jarmom nasilnih Francozov.

Župnik te vasice, častitljiv starček, si je ves utrujen od dela in priprave za vzvišene velikonočne praznike, vlegel v svoj naslanjač, ko nepričakovano nekdo močno potrka. Duhovnik vrata odpre, v sobo vstopi kmet srednje starosti in močne postave.

„Ah, Vi ste Hebingbauer; Bog daj dober večer! Kaj pa bo novega?" „Prečastiti, danes prihajam v zelo važni in težki zadevi; predno Vam jo razložim, Vas prosim, da vso stvar obdržite tajno." Duhovnik ga začudeno in vprašujoče pogleda in Hebingbauer nadaljuje: „Moj svak, Ivan Arnbacher se bori z smrtjo in goreče želi še enkrat sprejeti sv. Obhajilo." „Kaj, ali še sploh živi, vpraša župnik, mislil sem, da je že davno na drugem svetu ali pa se skriva po sosednih državah, saj je bila vendar za njegovo glavo razpisana zelo visoka cena. Ti pa praviš da še torej živi, in še celo tod blizu? In ravno včeraj je še hodila po vasi francoska patrulja; zna biti še nevarnost zanj! O ne, odvrne kmet, tega ne dobe več v roke, je dobro preskrbljen. Ko so mu Francozi požgali hišo, je skoro obupal, zlasti ko mu je nato umrla še žena in mu zapustila dva otročiča. Samo ljubezen do otrok ga je držala še pokoncu. Otroka sem vzel jaz v oskrbo, on pa se je skrival tam zgoraj na sivi steni v kristalni duplini že nekaj let. Samo jaz in moj hlapec Jeronim znava za ta kraj in ga oskrbujeva z potrebnim. Silno težko in nevarno je plezati po skalnati steni do njega.

Za Božjo voljo, vzdihne duhovnik, kako pa naj pride torej kak duhovnik do njega, zlasti jaz, ko sem že v tako visoki starosti?

Je zelo težko res; treba je poguma in zdravih moči, toda le poleti si še upa komaj najpogumnejši tja gor; v zimi ali spomladi, pa ni govora o tem. Midva sva sicer vajena, toda imava tudi močno vrv, po kateri se vspenjava ob stranski steni tja gor.

Pa tudi dobrega angelja varuha, pripomni župnik. Toda kaj je z Arnbacherjem?

O moj Bog! Bojim se, zelo bojim, da bo danes ali jutri umrl. Davi sem bil pri njem, ležal je v neznosni vročini. Sam je govoril, da bo kmalu umrl, in zajokal je kakor otrok. Vprašal sem ga, če mu kaj teži dušo, in ga vpobudjal naj obžaluje svoje grehe, in zaupa na neskončno Božje usmiljenje. Toda, odgovoril mi je: „Moj dragi, radi tega umrem popolnoma mirno. Pred nekaj časom sem v Paternu opravil dolgo sv. spoved in od tega časa se mi ni ljubilo več grešiti. Kesanje obujam vsak dan in tako upam, da sem z svojimi računi pri ljubem Bogu v najlepšem redu. V tej luknji sem lepo vsak dan molil in častil Boga; to je bilo moje opravilo; sam sem in nikdo me ne moti. Spovedati se nimam ničesar, toda Gospoda Jezusa bi rad prejel. Oh, brez Jezusa pa res ne morem umreti, preveliko je moje hrepenenje po njem. Samo to me teži. Rad bi še sicer videl svoja dva otroka, toda še rajši bi prejel Jezuša za popotnico v srečno večnost. Samo to še zelo, zelo želim!

Dopovedal sem mu, da je nemogoče priti duhovniku do njega, toda on je še prisrčneje prosil: „Ljubi Franc, oskrbi mi, da dobim Jezusa, celo večnost ti bom hvaležen za to!"

Postalo mi je mehko pri srcu in dejal sem mu, da bom govoril z Vami o tej stvari in sedaj sem tu prečastiti! Tja gori ne morete, toda hrepenenje bolnika po sv. Obhajilu je tako prisrčno. Mogoče imate kako besedico tolažbe zanj?

Žalostno je hodil po sobi gor in dol g. župnik in naposled rekel; jaz nikakor ne morem gor, kvečjemu, če me potegnete po vrvi gor!

Skala je slaba in premalo odporna za moško težo, odvrne Hebingbauer. Komaj bi bila dovolj trdna za otroško težo.

Župnik se zamisli in nadaljuje: Torej misliš, da bi otroka lahko potegnili po vrvi gor? To bi že šlo, toda kaj nam to pomaga. Kaj more otrok?

Če to gre, potem pa poslušaj moj dragi. Ti veš, da so v času preganjanja kristjanov smeli Najsvetejše nositi jetnikom tudi otroci da so se lahko pred smrtjo obhajali. To je sicer dovoljeno samo v najnujneših slučajih. Duhovnike so zapirali, Najsvetejše pa oskrunjali; pri navadnem dečku pa niso hitro opazili, da nosi presv. Olt. Svestvo, in tako se umirajoči dobivali Kruh božji po otrocih. Tak nujni slučaj je tudi ta. Veš kaj? Arnbacherjev najmlajši sin sam mu naj nese sv. potpotnico. Včeraj je bil pri prvem sv. Obhajilu in je še ves nedolžen in čist. Dvojno veselje bo za umirajočega, ko dobi Zveličarja in vidi še enkrat svojega sinčka. Kar pošlji ga k meni.

Minila je dobra ura, ko se je Hebingbauer vrnil z Arnbacherjevim sinkom Jožefom.

Čuj Jožek, mu ginjeno govori častitljiv duhovnik, ali boš nesel tvojemu umirajočemu očetu sv. Obhajilu?

O zelo, zelo rad, prečastiti! Obljubim Vam, da bom ljubega Jezusa že lepo vesel in tudi molil bom vso pot. Tudi obleko sem vzel najlepšo

Politični pregled.

Domači.

Naš državni proračun. Najvažnejši dogodek v zadnjem časi je bilo glasüvanje v parlamenti za novi proračun. Proračun je v istini nikelko menši, kak je bio lanski zato, ka je letos zmenšani tüdi zemliški davek za edno tretino. Skoro bole ešče kak proračun so pa bile važne razne zakonske odločbe, s šterimi je vlada namenila vnogo olejšanja pripraviti narodi, posebno ešče kmečkomi. Nego naši J. N. S. senatori so bili proti tomi i tak so se važni zakoni zdaj ešče ne mogli sprijeti.

Kmetijska zbornica. Gotovo je edna zmed najvažnejših potreb za našega kmeta, posebno ešče v zdajšnjih teških časaj, dobra kmetijska zbornica. Pisali smo že, da majo svoje zbornice advokatje, zdravniki, trgovci, obrtniki i industrijci, samo kmetje, šteri so v vsakšoj državi pravi gospodarski stebri, samo te stan nema nikšega pravoga zastopstva, nema svoje kmetijske zbornice. Kmetijska zbornica bi v zdajšnjih časaj neizmerno lehko pomagala kmetom na te način, da bi skrbela za to, da bi cene kmetskoga pridelanja višiše bile i da bi se cene industrijskim proizvodom konči nikelko znižale. Posebno bi pa kmetijske zbornice lehko pomagale kmeti na te način, da bi skrbela za to, da bi cene kmetskoga pridelanja višiše bile i da bi se cene industrijskim proizvodom konči nikelko znižale. Posebno bi pa kmetijske zbornice lehko pomagale kmeti na te način, da bi kmetje prišli do kredita i se rešili svojih dugov. Kmetijske zbornice bi delale za vse kmete brez razlike strank i tak različni politiki, šteri kmetom samo z obečanji i lažmi ščejo pomagati, v toj zbornici ne bi meli nikšega mesta več. Vlada je pripravila zakon za ustanovitev kmetijskih zbornic po banovinaj, J. N. S. senatori so pa bili proti tomi. Vlada se gotovo potrüdi, da do teh zbornic ednok, kem prvle pride, dobro si pa moramo zapomniti, što je proti kmetom. Zapomnimo si tüdi to, da so zdajšnje senatore volili dozdajšnji župani i bivši banski svetniki.

Svetovni.

Abesinci preslabi proti Italjanom. Za časa bojne med Abesinci i Italjani je gotovo celi svet bio kre Abesincov, zvün mogoče Vogrov. Celi svet je vido i čüto, da je Italija popunoma po krivici napādnola slobodno afrikansko državo Abesinijo, samo zato, da bi si prisvojila to bogato zemlo. Nišče je ne privoščo zmage Italiji i ves svet je na tihom želo, da se mogoče li Abesincom na kakši način posreči premagati Italjane. Italjani so se od začetka tüdi jako slabo držali. Z najvekšov težavo so vzeli Abesincom komaj nikelko püščavske zemle i mislilo se je že, da v sredino države, gde je vnogo rodovitne zemle, Italjani sploj ne do mogli priti. Samo ednok je pa Musolini, diktator Italije, vrhovnoga italjanskoga povelnika v Afriki maršala de Bono, pozvao nazaj v Italijo, na njegovo mesto pa postao novoga zapovednika, maršala Badoglio. Te maršal je začno inači delati kak maršal de Bono. Te maršal je zapovedao vse spoklati, vse sporüšiti i spožgati, zdaj Italjani ne pazijo več ne na deco, ranjence i ženske, vse spokolejo ka pride pred njihove puške i pred takšov silov so Abesinci več ne mogli zdržati. Abesinci se pred Italjani stalno mičejo nazaj i se ešče ne ve, gde se bodo stavili.

Strašno trplenje Abesincov. Novinari, šteri se nahajajo na bojišči v Afriki, pišejo, da Abesinci neizmerno trpijo pred Italjani. Italjani so na takši način, kak se je do zdaj navadno bojüvalo, gda je trbelo paziti na ranjence, deco, ženske, gda se ne smelo rabiti dum-dum krngel i strupenih plinov, nikak ne mogli dobiti kakše vekše zmage nad Abesinci. Zdaj pa Italijani v Abesiniji vničüjejo vse, brez vsakšega smilenja. Če so s svojimi aeroplani najšli gde v Abesiniji Rdeči križ, so z bombami vse sporüšili, tak da so vse ranjence i zdravnike na te način pomorili, zdravila i drüge priprave so pa zgorele. Po vrsti so bombardirali vse abesinske vesnice, čeravno so vidli, da so po tej vesnicaj same ženske, deca i starci. Vse so brez smilenja pomorili i požgali. Na abesinske vojake so pa metali bombe s strašnimi strupenimi plini i takzvane zažigalne bombe. Strupeni plini so tak strašni, da so Abesinci v neizmernih bolečinah vmirali i pri tom pa tak ostro kašlali, da so se njim celi falački plüč trgali iz prsi. Zažigalne bombe so pa tak grozovite, da so vojaki v strašnin bolečinaj vse spožgani vmirali, večina je pa od tej bomb oslepnola. To so v istini grozna poročila i Italjanov je pri vsem tom ne sram govoriti, da zato idejo v Abesinijo, da bi prej Abesincom prinesli pravo civilizacijo i kulturo.

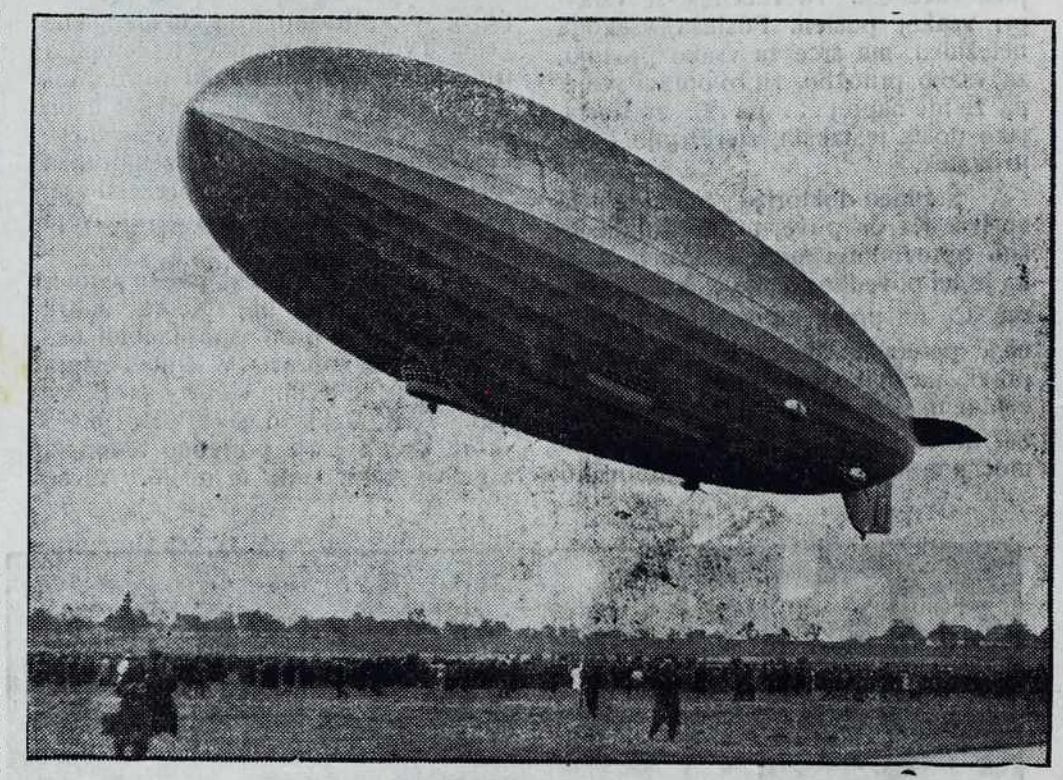

Novi nemški zrakoplov nad letiščom, taki kda se je zdigno v zrak.

GLASI.

SLOVENSKA KRAJINA.

Blažene vüzemske svetke žele vsem naročnikom i njihovim domačim uredništvo i uprava Novin.

Red firme v lendavskom dekanati: V četrtek, 21. maja v Turnišči; v soboto 23. maja v Dobrovniki; v nedelo 24. maja slovesnost Marije Pomočnice v Martinišči v Soboti; v pondelek 25. maja v Bogojini; v tork 26. maja v Beltincih; v sredo 27. maja Črensovcih; v četrtek 28. maja v Lendavi.

Črensovci. Križ pred farofom so dali nazaj postaviti, ki so ga po nepriliki podrli po nekom zdavanji, kak so Novine poročale.

Kruplivnik. Določilo se je, i to hvalevredno, da do se naše veške ceste popravlale. Mi iz srca želemo, da ne pride do nikše svaje, nego, da se v miri vsi odločimo za to prepotrebno delo.

Svedočimo, da je ne istina. V Slov. Gospodari se od Sebeščana poroča, da so se tam Novine priporačale. Mi moramo izjaviti, da dozdaj ne smo dobili ešče niednoga naslova, kak je dobila uprava Slov. Gospodara, da bi se na toga naš list pošilao. Gda mi dobimo naslove, na štere naj se Novine pošilajo, i gda do se Novine tak priporačale kak se je Slov. Gospodar, te bodo istinske reči od priporočitve Novin pri Sebeščani. Dokeč pa toga nega, je glas objavlen navadni pesek lüdem v oči i ga moramo držati za neistinskoga. Želemo pa, da bi postao kemprle istinski.

Turnišče. Preminoči tjeden v tork popolnoči okoli dveh je župnišče melo nezaželjane nočne obiskovalce. Tovaj je prišo skoz okno stranišča, kam si je lestvico naslono, na prvo nadstropje, potem pa šo doli v kühinjo. Najprle je probo odpreti dveri na sobi, v šteroj spijo g. dekan, a je ne mogeo. Zatem je premetao vse kište v kühinji, iskao je klüče, ka bi si odpro eden i drügi deo hrambe. Sestra g. dekana, Maričika, je čüla ropot i junaško šlo doli v kühinjo pa ropara prijela za obe roke pa ga pitala ka išče. Na njeno ponovno glasno pitanje se je farof prebüdo, ropar z elektrikov posveto Marički v obraz, da ga ne bi spoznala, pa vujšeo vö i ž njim so odskočili tüdi njegovi pajdašje, ki so ga vünej čakali. Približavao se vüzem i za piti bi trbelo kakši cerkveni dinarček. Samo na keleče roke se zaednok nikaj ne gor zgrabilo.

Sobota. Od smrti i pokopa mätere mil. g. Slepec Ivana, č. kanonika smo zadnjič kratko poročali. Dodenemo ešče sledeče. Pokop se je vršo apr. 1. popoldnevi v jako lepom vremeni. Obred je vršo g. Jerič Ivan, dekan, bivši sobočki kaplan. Na sprevod je prišlo 22 dühovnikov i eden bogoslovec, z domačima gospodoma je bilo 25 zastopnikov od strani cerkev. Civilno oblast je zastopao g. Lipovšek, sreski načelnik, vojaško pa g. Narandžič, orožniški major. Tam smo vidili tüdi g. dr. Škrileca, zdravnika prim. v pokoji, ravnitela bolnice Štancera, dr. Brandieuja, ravnitela bolnice, odvetnika dr. Vályija itd. Gospod kanonik je bridko objokao svojo mamo, svoj kinč, štero je tak jako — jako rad meo na zgled vsem, naj vsi z celim srcom lübijo svoje stariše.

Beltinci. V pokoj je stopo žandarski komandir, naročnik našega lista, g. Bukovšek Radoslav. Slüžo je od l. 1906. verno povsod i to v Radencih, Križevcih, Ljutomeri, od l. 1925. pa v Slov. Krajini i to v Križevcih na Goričkom, na Tišini i v Beltincih. Naselo se je v Beltincih. G. komandiri želemo, naj v zadovolstvi vživa svoj zaslüženi pokoj i se prav dobro počüti med nami.

Vlat je pognalo žito že 5. apr. Zaistino cvetna nedela. Vse je v cveti. Bog nam občuvaj pridelke.

Tako je prav Jožek. Danes boš kakor angelj; tudi angelčki so Jezuščka prinesli na svet, ko se je rodil na zemljo.

Duhovnik je dal dečku še potrebne nauke na pot, potem so se vsi trije odpravili v cerkev, kjer je Jožek oblekel najlepšo ministrantsko obleko. Župnik vzel Najsvetelše, dejal v srebrno posodico, to dene v burzo in obesi dečku na vrat. Poln sv. spoštovanja in prisrčne ljubezni pritisne deček Najsvetejše z obema ročičama na svoje prsi, duhovnik mu še nekaj pove na uho in zapustili so vsi trije svetišče. Zunaj cerkve je stal hlapec Hieronim z košem na hrbtu, deček je stoopil vanj. Poln veselja je zadel hlapec sladko breme — svojega Boga — na široka pleča, v roko pa svetiljko in odkorakal proti omenjeni skali. Večkrat si je med potjo obrisal solze radosti in veselja, da sme nositi Jezusa, kakor ga je nekoč sv. Krištof. Kmet pa je polglasno molil za njima sv. rožni venec. Na pol poti se je ločil od njiju, da spleza k bolniku in vrže od zgoraj vrv v nižino in potegne otroka gor. — Dolgo je čakal, predno je opazil znamenje, da sta hlapec in deček že na mestu. Vrgel je vrv in zažvižgal. Kmalu je privezal Jeronim okrog koša vrv, privezal tudi dečka, močno zažvižgal in počasi se je pomikal koš z dečkom kvišku.

Kmet Helbingbauer je potegnil koš k sebi, vzel iz njega otroka z Najsvetejšim in velel dečku naj malo počaka.

Sam je šel v jamo k bolniku, mu ogrnil toplo koco, okinčal votlino z zelenimi smrekovimi vejicama, pritrdil na tla sveče ki jih je prinesel z seboj, in jih prižgal; na steno pa je obesil križ.

Bolnik, dasi so mu moči že čisto pojemale, se je solzil od veselja, da pride Jezus k njem. Ah, kako je lepo v moji jami, lepše ne more biti v nobeni cerkvi, tudi oltar si postavil in sedaj pride moj Jezus — o hvala ti, dragi moj svak!

Da, Jezus že čaka zunaj. Ni ti ga prinesel duhovnik, nekdo drug! Tako ljubi Janez, sedaj pa je vse pripravljeno! Jaz grem Jezusu naproti, ti pa se lepo malo pripravi.

Zapustil je votlino. Bolnik pa se je v goreči molitvi zahvaljeval ljubemu Bogu, da mu je izpolnil njegovo vročo željo. Čisto zamaknjen v svoji pobožnosti, je komaj opazil, da prihaja fantek 10-ih let v votlino, držeč v rokah Najsvetejše. Bolnik gleda ves prizor, kako pobožno postavi ministrant Najsvetejše na belo pogrnjeni kameniti tlak, kako skrbno in nežno opravi vse potrebno in potem pogleda bolnika kakor da mu hoče reči, da je presrečni trenutek že prišel.

Zdajci se bolnik vzdigne na svojem ležišču, z motnimi i napol ugašajočimi očmi motri otroka in zakliče: „Ali je res, kaj vidim, ali ni to moj Jožek?“ Hrepeneče je raztegnil svoje otrple roke.

„Moj oče, moj oče, zastoka deček in se vrže umirajočem očetu v naročje“. Bolnik ga krčevita objame, poljublja.

Toda moj otrok, kje pa je Gospod Jezus, ga na enkrat prekino bolnik?

Je že tu oče, jaz sem Vam ga prinesel. Zopet je odprl revež oči, gledal sina, kako jemlje v roke Najsvetejše in rajsko blažena radost se je razlila po njegovem obrazu: „Moj Jožek, kaj, ti si smel nesti Jezusa! — O radost — o neizmerna sreča — ti moj Jožek? — — Moj lastni otrok mi prinese mojega Boga — o nebesa — ali še živim? — ali je resnica? — Jožek, daj mi mojega Gospoda, o hitro mi ga daj!“ Kakor onemel je padel nazaj na ležišče, sklenil roke in hrepeneče uprl svoje oči kvišku.

Deček poklekne, vzame z sv. spoštovanjem in tresočo roko sv. Hostijo iz srebrne posodice. Ko jo je držal med prsti in molil: „Gospod nisem vreden . . .“ mu je plavala lahna rdečica na obrazu, vse telo mu je drhtelo od ginjenosti, ves presunjen je bil sreče, sv. strahu in radosti.

Ko je bolnik sprejel iz rok svojega otroka presv. Olt. Svestvo, si je zakril obraz z obema rokama in jokal na ves glas. Vprašal ga je Helbingbauer, zakaj joka.

O moj Bog, kako ne bi jokal od sreče in radosti. Imam vendar svojega Boga — o jaz sem že v resnici v nebesih. Zopet je padel v nezavest. Čez eno dobro uro se zave, išče z očmi svojega otroka, mu pomigne k sebi, pritisne ga krčevito v svoje naročje, poljubi ga desetkrat, dvajsetkrat in pravi: Tako moj sinek! Ti si mi izkazal največjo dobroto, ko si mi prinesel Gospoda Jezusa. Vso večnost ne bom pozabil na te. Tudi tvojo mamico bom pozdravil tam gori in ji vse povedal. Ti pa, najini dragi otrok, pomisli, da si nosil Jezusa v svojih rokah! Ostani dober in priden celo življenje in varuj se, da ga ne razžališ nikoli. Jaz te blagosljavljam v imenu Očeta in Sina sv. Duha. Amen.

Komaj slišno se je čulo zvonenje tam doli v vasi. Ah, velikonočni zvonovi so oznanjali Alelujo. Njih glas je tudi dospel do umirajočega v skalnati jami. Ves blažen se je ozrl proti vhodu jame, kakor da gleda neko točko v daljavi. O tam stoji Gospod z zastavo v roki — vstal je. — Kdo še prihaja? — Moja žena? — Da ona je — kako me vabi z roko za seboj - - - - Dvignil se je še enkrat in zakričal: Mara! moja žena! . . . Pridem . . . že grem . . . Zgrudil se je nazaj na ležišče in izdihnil.

Pri ležišču je klečal Jožek v

Lendava. Za vojaškoga kapetana je imenüvani g. Stavra Z. Veljkovič, za žandarskoga kapetana pa je imenüvani g. Legat S. Ciril. Čestitamo obema. — Za sreskoga podnačelnika je imenüvani g. Rijavec Jožef. Naj se dobro čüti med nami.

Naši bivši žandari podpirajo naš tisk. Gospoda podnarednika Peurača Žarko i Kličkovič Jova, ki sta v Črensovcih služila, sta postala vsaki 5 Din. podpore za Novine, gda sta celoletno naročnino plačala za nje. Bog povrni!

Zdale so se v Franciji: Ballek Ana z Georges Barateinom i Žökš Milika z Kovačevec z René Benickovom. Bog blagoslovi!

120 litrov vina po 4 Din. se je stočilo v nekom vinotoči, gda je v Lendavi senje bilo. Ka po vinotočaj spevajo kak po oštarijaj, je splošno znano. Ka je z nekoga celo finančni stražnik, ki je po dužnosti hodo tam, mogo hitro oditi, tüdi znamo. Ka je stiska za peneze velika, smo vervali. Ali gda te lumparije vidimo, lumparije v mestaj, štere zakon ne dovoljava, začnemo dvojiti. Je stiska za peneze pri siromakaj, a vu vinotočaj se ta nikak ne pozna.

Hotiza. Aprila 4. so g. plebanoš Bakan Štefan dali šolskomi odbori v najem šolsko poslopje rk. verske občine za 10 Din. letne arende s pogojom, da se poslopje v drügi namen, kak za šolo ne sme porabiti i da je šol. odbor dužen dačo plačati, poslopje v dobrom stanji zdržavati i da je povekšati ne sme brez dovolenje cerkvenoga odbora.

„Našička" za versko dužnost svojih delavcov. „Našička" je preminočo soboto poslala svoje delavce v lendavsko cerkev, da opravijo vüzemsko spoved.

Hotiza. Hotižanci smo prosili, da bi se nam sküpni pašniki razdelili. Svoj čas smo že meli to dovolenje, a smo se ga ne poslüžili, ar so nešteri protiagitirali. Zdaj bi pa vsi radi bili, da se razdelijo pašniki. Pred razdelitvijov se je pa mogo skopati jarek za odtekanje vode. A te jarek so nešterni naši skopali brezi dovolenje cerkvenoga odbora prek po njivi rk. verske občine. Ta je zato poslala pritožbo na višjo oblast i ne pristala na to, da bi se njej njeno jemalo samo tebi nikaj, meni nikaj, prosilo za dovolenje pa se je ne bi. Zdaj je komisarijat za agrarne operacije rešo zadevo. Ki so jarek skopali, ga morajo nazaj zasipati i pravice Cerkve so ostale nedoteknjene. Jarek je še zasipani. Tak je prav.

Goreči mladenec za naše liste. Gomboc Štefan, mladenec z Borejec, je nabrao 93 Din. podpore na naše liste v Nogors St. Martin-i v Franciji. Darüvali so v Din.: Gomboc Štefan, Borejci, 24, Horvat Karol, Pečarovci, 24, Grah Ivan, Vidonci, Bunderla Karol, Šlemer Marija, Kühar Marija, Matjašovci, Cör Matjaš, Prosečkaves, Vrečič Rudolf, Srdica, vsaki 6 dinarov, Gumilar Mihal i žena Mariča, Radovci, 9 Din. Sküpno 93 Din. Nabirateli i vsem darovnikov prisrčni Bog plačaj!

Nova sv. meša je dnes tjeden v Lotmerki. Služi jo g. Žižek Karol. Drügi den jo ponovi v Črensovcih ob 10. Pride z procesijov od Sr. Bistrice. Procesija se zdigne ob 9.

Bridka tožba. Ka more biti tomi zrok, ka se naša pisma tak strašno gübijo? Če ščemo, ka domači zvejo kaj važnoga, njim moramo priporočeno pismo poslati, ka košta 12 Din. pa ešče več. *V štiraj letaj se je samo edno pismo zgübilo od naše partije, štero je bilo poslano na D. Bistrico, ka so pa bila poslana na Srednjo Bistrico, se je skoro vsako drügo zgübilo.* Ka je tomi zrok? — Godina Marko i tovariši, Bistrica, iz Francije v Enorville.

Plemenitost. Da se najdejo plemenita srca tüdi v tom pokvarjenom sveti, glejte en primer. Neka siromaška drüžina žive v Slov. krajini. Stara hiša se njej podira i si ščе spoveti novo. Naj se zaseli v novo skromno hišo boži blagoslov, ka napravi ta drüžina? Mati vekšega števila dece zdaj, je dobila kak zaročnika od svojega moža, kak zaročnika zlate vühane (oringline). Shranila si je za spomin, a nikdar je ne nosila. Tüdi hčeram je ne štela dati rekši, za sirote neso zlati vühani. Poslala je te vühane z ednim 10 kronskim zlatom, šteroga je meo tüdi mož za spomin, Drüžbi sv. Petra klavera za afrikanske misijone, naj se pomaga düšam poganov, ka se rešijo. Z tem darom se pripravlata siromaška zakonskiva za povanje svoje skromne nove hiše. Za ime pa naj zna samo Bog.

Čemu zavarovalnica poleg hranilnice? Ker se vedno bolj naglaša, — in sicer utemeljeno — da je zavarovanje pri Karitas najboljši način varčevanja, se najdejo ljudje, ki se vprašujejo, čemu to zavarovanje, ker imamo za varčevanje hranilnice in posojilnice. Vsem, ki tako vprašujejo, naj bo odgovorjeno, da je med varčevanjem potom zavarovalnice in varčevanjem potom hranilnice velika razlika in da se mora dati varčevanju potom zavarovanja v gotovih ozirih prednost. Glejmo nekatere razloge: 1. V hranilnico neseš, kadar hočeš in kolikor hočeš. A tudi dvigneš lahko, kadar hočeš in kolikor hočeš. Pri zavarovanju pa ni tako. Natančno je določeno, kdaj moraš plačati. Dvigniti pa sploh nemoreš nič, kvečjemu posojilo lahko dobiš na svojo polico. Tako si nekako prisiljen k varčevanju. 2. Kdor varčuje potom hranilnice, bo dobil le toliko, kolikor vloži — prištejejo se le obresti. Kdor pa je zavarovan pri Karitas (ali pri Vzajemni za življenje), se za slučaj smrti takoj izplača cela zavarovana vsota. N. pr. Če je kdo do svoje smrti v hranilnici naštedil 1000 Din., bodo dobili njegovi dediči le 1000 Din. Kdor pa se je zavaroval za slučaj smrti za 10.000 Din., bodo dediči dobili 10.000 Din., četudi je zavarovanec do smrti plačal morda samo 100 ali 1000 Din. 3. Veliko prednost daje zavarovalnici (pred hranilnico) negotovost življenja. Nikdo ne ve, koliko let bo tlačil zemljo. Pri hranilnici je tako, da čim dalje živiš, tem več nahraniš skupaj (če redno plačuješ in ne dvigaš). Pri zavarovanju pa leta ne igrajo vloge. Če se danes zavaruješ pri Karitas za 10.000 Din. (ali več ali manj), se bo v slučaju smrti izplačala cela zavarovana vsota, če tudi bo plačanih le nekaj mesečnih premij. Kaj sledi iz vsega tega? Eno. Kdor hoče zasigurati sebi in svojcem mirno bodočnost, naj se čim prej obrne na domačega zastopnika zavarovanja Karitas ali na vodstvo Karitas v Mariboru (Orožnova ul. 8.) in se naj zavaruje. Čas beži, zato naj nikdo ne odlaša. Zastopniki Karitas za Slovensko krajino so: Šinko Jožef v Dol. Lendavi, Rous Štefan v Beltincih in Skalar Jožica v M. Soboti.

Uradništvo sreskega načelstva v Lendavi je zbralo namesto venca na grob bivšega lendavskega sreskega načelnika Matko Kandriča, ki je umrl 1. aprila 1936 v bolnišnici v Celju na pljučnici, znesek 200 Din in ga poklonilo šolskim sestram v Lendavi na uboge otroke.

Bogojina. Štale našegä g. plebenoša so se podrle. K sreči se živini nikši kvar ne pripeto. Po cerkvenom zakoni smo dužni nove štale gorpostaviti. Edna fara to zmore. Pomali vse plačamo. Če smo mogli lepo cerkev gorpostaviti, tem ležej de šlo z gospodarskim poslopjom, štero nas ne de več koštalo kak okoli 50 jczer dinarov. Pokažimo vsem faram, ka zmore lübezen do dühovnoga pastira, ki je namestnik Kristuša, našega sodnika. Bogojanska fara, batrivno naprej.

Ljutomer. Tü smo v nedelo 29. marca zročili materi zemli jako ugledno posetico Šumenjak Ivo v visokoj starosti 84 let. Pokojna je bila vnogo let gospodinja pri pokojnom župniki Sluhala Petri, cvenskom rojaki, prleškom pesniki. Za svojo vernost je herbala po pokojnom župniki njegovo vrednost. Pokojna je bila vzorna gospodinja, varčna, globokoverna, vsmilena, mirolübna, jako rada je mela rožce, zato jo vse lübilo. Pokop je bio jako lepi, od vse strani so se zbrali sorodniki, znanci, prišlo tüdi več meščanov. Pokojna je rada čtela naše liste. Naj v miri počiva.

Rogašovci. 30. marca je naš gorički kot dobo silen dež s točov, 2. aprila je pa naš poštni auto znova meo zamüde 2 vöri. — Kda de tomi konec?

Sv. Sebeščan. Mi smo radovedni, što laže tak nesramno v Slov. Gospodari od Novin, keliko jih lani hodilo i keliko jih hodi letos. Nesramna laž je trditev v Slov. Gospodari, da so Novine samo pri Sebeščani zgübile 11 naročnikov. Istina pa je tak, ka so lani toga hipa mele 7 naročnikov, *letos pa majo 8.* na sküpni naslov, to je eden več kak lani. Te je pa znova laž, ka Novine neso nindri napredüvale. Sledkar so lani dobile še 2 naročnika tü, pa gotovo dobijo letos ešče več. Lani je Novin hodilo k Sebeščani: Pečarovci 11, Poznanovci 1, Vaneča 1, Šalamenci 10, Prosečkaves 16, Mačkovci 2, Dankovci 3, Zenkovci 1, Bodonci 2, sküpno 47 komadov, kak so Novine pravilno pisale. Teliko je hodilo na sküpni i posamezni naslov samo katoličancom, evangeličanci so tü ne računani. Naj si poročevalec pogledne knige uprave v Črensovcih, štere so jedino merodajne za število Novin. Letos jih hodilo dozdaj 32, a edne so že znova narasle i se vüpamo, da še narastejo. Boli nas farnike, ka se takše laže pišejo v kat. list. Kakši hasek ma od teh laži poročevalec. Lejko čaka plačo od koga? Od Boga že ne dobi drügo, kak kaštigo. Radi bi znali, što je té poročevalec. — Naročniki.

Sotina. V Sobočkoj bolnici je vmro naš rojak g. Weiss Bela. Pred dobrim po letom se je oženo v Zenkovce, pred kratkim je küpo v Lotmerki dirkalne konje: s temi je preminoči tjeden šo na pole, ki leži na bregi; gda se je pelao po bregi doli, je zavor odpüsto, branovleki so konje kukli po nogaj, je prestrašili, da so začnoli divjati, delavci so hitro poskakali s kol, v zadnjem hipi tüdi g. Bela, pa tak nesrečno, da si je na brani potro nogo: izstopila je celo kost. Neznano, kak se je pridrüžilo zastruplenje tak, da niti operacija ne več mogla rešiti življenja: mro je v petek, 3. aprila zadvečera. Pokop je bio v nedelo, 5. aprila v Soboti, pri ogromnoj vdeležbi. Od pokojnoga se je poslovo zastopnik prostovolne gasilne čete v Sotini, ki je povdaro, da je pokojni meo največ zaslüg za njeno ustanovitev kak tüdi za zgraditev gasilnoga doma. Pokojni je bio še zdaj njeni načelnik; bio je židovske vere, a zavolo njegove delavnosti i požrtvovalnosti so ga tüdi drügoverci visiko cenili. Njegovim domačim naše iskreno sožalje!

Ivanci. V smisli gasilskih predpisov se je pri nas začelo že 28. febr. t. l. z pripravov za polaganje gasilskih izpitov i to za podčastnike i gasilce. Za polaganje toga izpita se je samovolno prijavilo 10 članov. Prijavlenci vsako predavanje za resno vzemejo i se tečaja vsi redno vdeležüjejo. Celi materijal, ki je potreben za polaganje izpitov, bo izdelan do 14. aprila t. l., potem pa bo uprava določila rok za polaganje izpitov. — Naši redni gostje, tovajje, nas ne zapüščajo. Majo svoje določene dneve za té obisk. Najrajši pa obiščejo našo šolo, kde premečejo vse, i če kaj vrednoga najdejo, to tüdi odnesejo. Tak so preminoči tjeden v šoli spotrli edno okno i skoz toga prišli v vučilnico. Tü pa so najšli samo edno brisače i to so odnesli. Sreča pa je bila, da so dveri od šole bile zaklenjene. Če te dveri ne bi bile zaklenjenene, gvišno ka bi g. vučiteli tüdi kaj odnesli. Lüdje brez vzgoje so mogli zapüstiti šolo, ar so pa lačni bili, so indri krali. Prilastili so se 8 kokoši, last g. Klar Vincenca.

V. Polana. Jako velika žalost nas je obišla. Žalostimo se, ar smo milijone potrošili na zidavo naše lepe cerkve i farofa. I zdaj smo vendar tak završeni, ka nede pri nas férme. Ka je tomi zrok? Prezvišeni gospod ap. administrator, ar so pobožnoga i gorečega srca, bi prišli, če bi zvedli za našo želo. Nišče njim pa te žele ne izraža. Ve če idejo v Martinišče na procesijo med fermanskov potjov, bi k nam ešče raj prišli. Stroške bi pa mi dragevole nosili, da bi jih ese pripelali. Ka je prej naš farof mali i ka bi mogo biti na štok, to je ne zrok. Te niti v Lendavi ne bi smela biti ferma, ar je tam farof tüdi ne na štok. Za ednoga gospoda je zadosta prostoren, za časa férme se pa edno noč že tüdi stisne, ve so tri sobe na razpolago. Pa mil. püšpek bi indri tüdi dragevole prespali i od tam prišli k nam. Jako nas boli, ka se nas v Črensovce spravla. Če bi bili pravi zroki, bi se nas moglo v Turnišče pelati, ar je to naša fara. Naj se nam ne zameri, če smo to odkrito povedali. Naj se nam ne nalagajo samo terhi, prosimo tüdi pravice.

Beltinci. Prinas tüdi mamo par oseb, ki jako napadajo „Novine". So jim trn v peti. A osebam povemo samo telko: „Novine" so izhajale kda ščе njij ne bilo v Prekmurji i bodo izhajale, kda jih pali tü več nede. I še to njim povemo: *Mi ostanemo verni „Novinam", zato nam nej trbej vsiljavati drüge liste.*

Črensovci. Zavolo zadnjega krvavoga bitja pri cerkvi, sta na cvetno nedelo že dva orožnika prišla v cerkev, da sta pazila, naj nede kakše nerednosti pri božoj službi.

Hranilnici in posojilnici r. z. z n. z. v Beltincih je ministrstvo za kmetijstvo z odlokom z dne 14. dec. 1935 št. 32.227 v 34, na osnovi uredbe o zaščiti kmetijskih kreditnih zadrug i njihovih zvez z dne 23. nov. 1934 dovolilo: 1. odlog plačil za 6 let od 14. dec. 1935 dale; odlog vala za njene duge, nastale do 14. maja 1934; 2. obrestna mera za stare vloge se odreja na 2%, računajoč od 14. maja 1934 dale.

Krog. Obiskala nas je naša rojakinja č. sestra Mataj Antonija, salezijanka. Služi kak šolska vrtnarica v Rapallo pri Rimi v Italiji. Želemo njej vnogo božega blagoslova pri njenomi deli za mladino.

Mostje—Dugoves. Travo na cerkvenih travnikaj vsako lehko küpi v četrtek, 16. aprila od 1 vüre popoldnevi naprej. Polovica pogojene cene se včasi more plačati.

Mate jezerodinarske banke z leta 1920? Te žigosane banke valajo samo do 4. maja toga leta. Poštni urad v Soboti jih sprejme do 2. maja, privatne banke pa do 1. maja. Ki mate kakše duge, plačajte je s temi bankami.

Beltinci. Preminoči pondelek v noč so prinas pali vkrali v par mestaj. V apoteki so odnesli peneze, mesari Čuriči meso, pri siroti Küzmičovoj Ciliki so pa odnesli zabeo ino vso meso. Sirota je na pet let ednok klala i zdaj so njoj vse odnesli. — To vse dela lumparijo. Oblast bi jako veliko dobroto včinola lüdstvi, če bi kak najbole ostro izjavala zakon, ki kaznüje pijanost i če bi skrite vinotoče zaprla, policijsko vüro pa že za večer določila.

Vüzemski pozdrav pošilajo z najbošim želenjom svojim domačim, rodbini, poznancom, dühovnikom svojim, vredništvi Novin i celoj Slov. Krajini: Šprager Ferdinand i žena, Beltinci, iz Canade; Krizman Frančiška, Trdkova, iz Pitsburga, Sev. Amerika; iz Francije: Mešič Johana, Slaveči, Gerič Marija, Hotiza, Balažič Harlicot Marija, Genterovci, Čeh Bara, Nedelica, Vogler Štefan, Gradišče, Varga Rozalija, Strehovci, Toplak Anica, Hotiza, Horvat Franc, Sv. Sebeščan, Kolmanič Marija, Krog, Matajič Marija, Šümen Štefan, Hotiza, Mihalič Antonija, Vančaves, Gomboc Marija i Rojko Angela, Cankova, Terplan Terezija, Tešanovci, Ferencek Kristina, Tešanovci, Drvarič Kristina, Bogojina, Penhofer Ana, Turnišče, Denša Marija, Trnje, Konkolič Marija, Dolenci; iz Beograda: Norčič Cecilija, D. Slaveči.

---

ministranski obleki in britko jokal... Atek mu je umrl. —

Dobrih 60 let po tem dogodku je umrl stari sivolasi župnik, dobra duša, ki je svojim vernim ovčicam večkrat pripovedoval, kako je bil srečen, ko je smel kot 10 leten deček nesti sam sv. Popotnico svojemu očetu v skalnato duplino.

Vstanenje.

Na shodi jütrašnja zarja vzhaja
i vsemi sveti naznanja:
Gospod je vstao!

Oznanja zeleni ves naravni svet
odet v prekrasno lepi cvet:
Gospod je vstao!

Ptičov zbor v goščavi
odmeva pesem po livadi:
Gospod je vstao!

Vernoga lüdstva nebroj v cerkvi kleči,
iz src njih gorečih molitev kipi:
Gospod je vstao!

Iz božega groba v dišci dišave
odmeva gori v nebeske višave:
Gospod je vstao!

Nad grobom pa iz nebes doni
angelska pesem, boži glasovi:
Gospod je vstao!

Sladko oznanilo na svet se glasi:
vstanenje Gospodove smrti.
Aleluja. Gospod je vstao!

Proda se hiša Gregoriča v M. Soboti, Benkova ulica. Plača se lahko tudi z vložno knjižico. Nadalnje informacije se dobijo v pisarni g. Dr. VALYI ALEKSANDRA, advokata v Murski Soboti.

Pet oralov goric v ednom falati z prvovrstnim nasadom, mlatilnica na štiri krugle je kodaji v Lendavi, Glavna ulica 1.

Delo naših banskih svetnikov.

Prošnje banskih svetnikov Klekl Jožefa, Bajlec Franca in Bačič Franca radi podpore hiralnici „Dom Sv. Frančiška", ter preskrbe sezonskega delavstva z duhovnikom.

Kralj. banski upravi dravske banovine v Ljubljani.

Radi goste naseljenosti v Slov. krajini je prebivalstvo te Krajine že od nekdaj živelo v revščini in bedi in so zlasti žalostno usodo imeli starčki in onemogli, ki so često ob svoji nemočnosti bili popolnoma prepuščeni samo sebi. Da bi se tem najbednejšim vsaj nekoliko odpomoglo ter preskrbelo, da zadnje dni svojega življenja človeško preživijo, se je ustanovil posebni odbor za zgraditev doma za obnemogle in reveže, telesno pohabljene, t. j. za zgraditev „Doma Sv. Frančiška".

Ta odbor je prav uspešno že začel s svojim delom, v M. Soboti obstoji že v okviru delovanja tega odbora zgradba, v kateri dobiva poceni stanovanje nekaj revnih dijakinj, poleg tega je pa samo v preteklem letu 1935 ta ustanova razdelila nad 800 zastonjskih obedov, nudila okrog 150 zastonjskih prenočišč ter nad 1000 obedov za malenkostno ceno najrevnejšim slojem, zlasti delavcem iz Slov. krajine. To je pa samo en del delovanja te ustanove, katera ima namen zgraditi posebno hišo za onemogle odnosno hiralnico v Črensovcih, v katero svrho ima nabranega že nad 250.000 Din, ter nakupljenega nekaj premoženja v njivah in gozdovih, potrebovala bo pa še sredstev do višine 900.000 Din. Odbor ima že nekako previdено, kje bo dobil velik del tega zneska, primanjkovalo mu pa bo okroglo 300.000 Din, vsled česar prosimo naslov, da blagovoli s tem zneskom odbor podpreti in sicer na ta način, da vstavi naslov v svoj proračun letno po 50.000 Din. Znesek 50.000 Din je namreč naslov blagovolil podeliti že pred leti in se nahaja ta vsota v banovinski hranilnici. Ker se bo to leto začelo s pripravami zazidavo doma v Črensovcih, obenem se bodo pa izvršile tudi neke razširitve v poslopju v M. Sobpti, prosimo, da blagovoli naslov odrediti, da banovinska hranilnica izplača že votirani znesek 50.000 Din že to leto, obenem pa da naslov blagovoli obenem izplačati odboru že letos tudi prvi obrok v znesku 50.000 Din, ostalo pa v zaporednih letnih obrokih tekom 4 naslednjih let.

Radi goste naseljenosti Slov. krajine in radi pomanjkanja industrije, vlada v Slov. krajini silno pomanjkanje in beda i velika brezposelnost. Prebivalstvo je prisiljeno hoditi v veliki meri v južne dele naše Kraljevine, ter v tujino kot sezonsko poljsko delavstvo. Ti naši ljudje so tako v naši državi, kakor zlasti v Franciji, kjer so raztreseni po celi državi, v moralnem oziru silno zapuščeni. Zato vljudno prosimo naslov, da blagovoli dati podporo in omogočiti, da to naše delavstvo vsako leto redno obišče en duhovnik v naši državi, zlasti na državnih imetjih v Belju in en duhovnik v Franciji, da se tako obdržijo stiki s tem našim ljudstvom, ter da se prepreči prevelika demoralizacija naših ljudi.

Predlog banskega svetnika, Klekl Jožefa, radi brisanja banovinske takse k državni dopolnilni prenosni taksi.

Gospodu Banu Dravske banovine v Ljubljani.

Ker so cerkvene in nadarbinske imovine v veliki meri skoro popolnoma pasivne, je 100% na banovinska doklada k državni dopolnilni prenosni taksi na te nepremičnine gotovo nevzdržljiva. Imeti moramo namreč pred očmi, da je cerkveno in nadarbinsko imetje zlasti v Slov. krajini silno visoko ocenjeno in je že dosedanja državna dopolnilna prenosna taksa tem imetjem v skoraj neznosno breme, zato nove obremenitve ne prenese več. Imeti moramo tudi pred očmi, da ravno župnijski uradi s najrazličnejšim uradnim delom, ki jim ga nalaga državna uprava, silno mnogo žrtvuje v te svrhe. Zato predlagam, naj bi se čl. 67. Pravilnika o banovinskih davščinah Dravske banovine spremenil v toliko, da pri nadarbinski in cerkveni imovini lahko ban na prošnjo strank to takso popolnoma briše, če so podani opravičeni razlogi, zlasti če stranke dokažejo, da so taka imetja že dosedaj pasivna.

V Ljubljani dne 22. februarja 1936.

Francozi se čemerijo.

Zavolo Hitlerovoga stopaja, da je svojo nemško vojsko postavo na francosko i belgijsko mejo, so se Francozi silno razburili. V začetki je izgledalo, da bo med Francijov i Nemčijov sploj prišlo do bojne, tak je Hitlerovo delo svadilo Francoze, zdaj se je pa pomali že vse pomirilo. Francozi do morali to, ka se je zgodilo, lepo mirno požreti, Nemci sami pa od toga tüdi nikaj nemajo. Nemci majo doma čiduže menje krüha i čiduže več nevol, zato je pa Hitler prisiljeni kakše parade delati, da tak lüdstvo konči nikelko časa pozabi na lakoto. V vsej državaj najmre, gde vlada diktatura, mislijo, da se lakota i nevola najležej odpravi z najrazličnejšimi paradami.

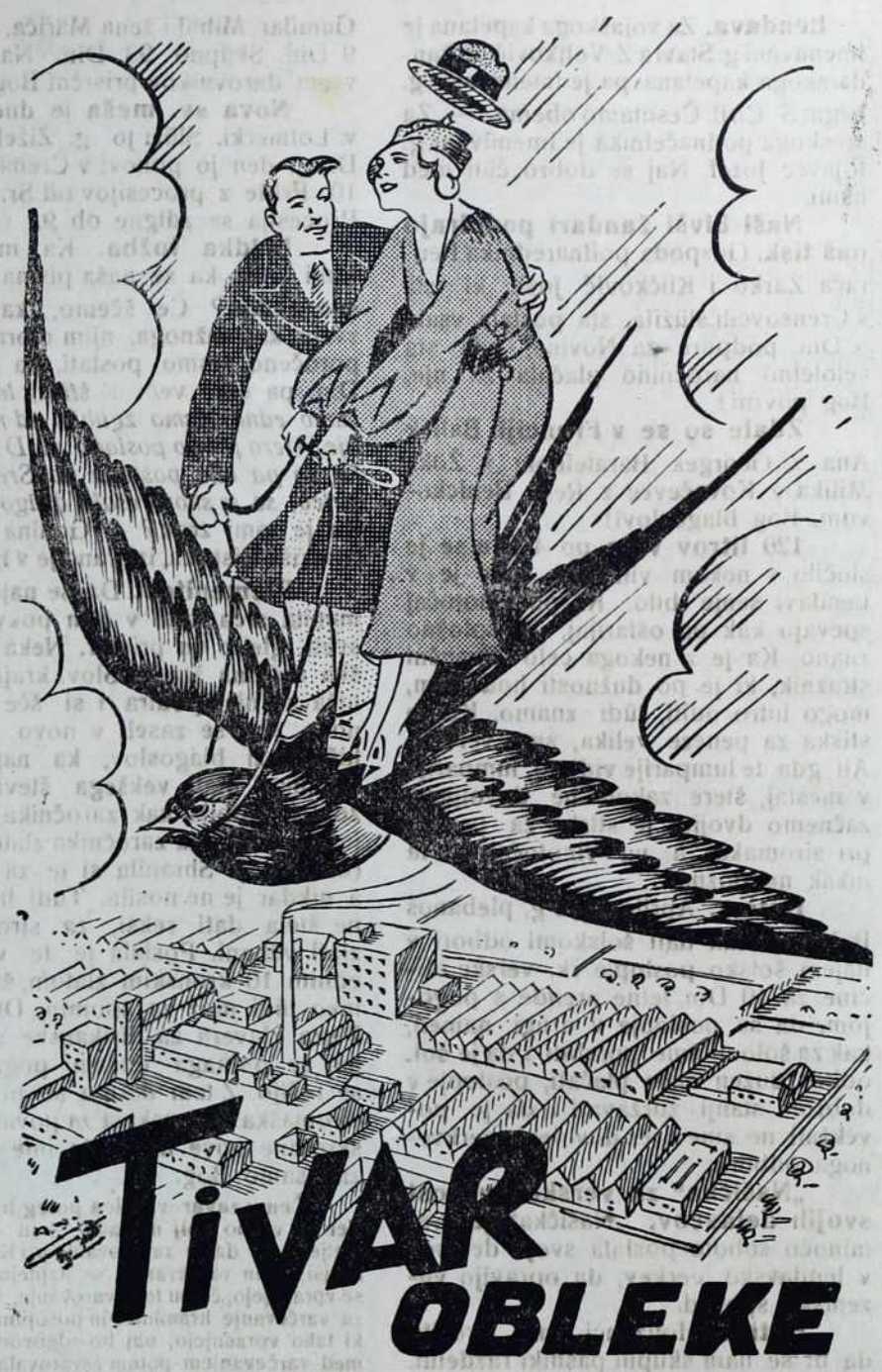

Odkrita reč naročnikov Novin.

V nekoj cerkvi Slov. Krajine se je zgodilo, da je preč. g. predgar iz predganice gučao proti Novinam i priporočao Slov. Gospodara. Celo dvakrat ga je priporočao iz predganice. To se je pred kratkim zgodilo. Neki njegov vernik je stopo pred gospoda predgara za nekaj časa po toj predgi i njemi je ete reči povedao mirno, dostojno i z ražaljenim srcom: *„Prečastiti gospod, ka mate vi z našimi krščanskimi Novinami? Zakaj se borite proti njim, ki so naš list? Zakaj priporočate samo Slov. Gospodara, zakaj ne tüdi uaš krščanski list, Novine? To je velika krivica. Če bi gospodje dühovniki prek na Štajari širili tak naše Novine kak vi širite pri nas Slov. Gospodara, ne bi vam reči pravili. Zdaj vam pa to zamerimo".*

Reči, štere je povedalo razžaljeno srce sina Slovenske krajine, mi vsi naročniki razmimo. Od strani uredništva ali uprave Novin nikdar ne dobo te junak najmenšega navodila, da bi to istinsko pritožbo povedao — to smo se osvedočili, — a prav jo je povedao i dužen jo je bio povedati. Mi jo tüdi jasno povemo po svojoj dužnosti. Stavimo mi tü edno pitanje i dajmo na nje pravičen, miren odgovor. Pravimo, ka bi se zgodilo prek na Štajari, ka bi en dühovnik šo na predganico i bi ž nje svojim vernikom šinfao Slov. Gospodara, priporočao pa samo naše Novine. Odkrito povejte, jeli njemi ne bi toga zamerili verniki? Jeli njemi ne bi toga zamerili dühovniki? Jeli ne bi Slov. Gospodar zamero uredništvi i upravi Novin za to agitacijo, štera domači list izpodrivava i svojega tü razširjava? Vsi bi zamerili i po pravici bi zamerili. Slov. Gospodar ma neprecenlive zaslüge za Štajarsko i nieden kršanski list, če šče ostati krščanski, se na Štajari ne de proti njemi borio, dokeč ostane Slov. Gosp. krščanski list. Vsaki krščanski list bo samo to želo, naj se ga poleg Slov. Gospodara tüdi priporoča, nikdar pa ne, naj se ž njim Slov. Gospodar izpodrine. Ista mera vala i mora valati tüdi za Slov. Krajino. Za Slov. Krajino so Novine gotove iste neprecenlive vrednosti, pa še vekše, kak je Slov. Gospodar za Štajarsko. Zato pa upravičeno i ogorčeno zamerimo, ka se v ništernih mestaj samo Slov. Gospodara priporoča, ne pa tüdi Novine. Zamerimo, da Slov. Gospodara uprava i uredništvo sili v prvoj vrsti svoj list v Slov. Krajino, ne pa da bi spunila svojo dužnost i ga samo poleg Novin priporačala. Zamerimo, da se dela namenoma na to, naj Novine zaspijo, ka te ne bi mela prilike Slov. Krajina, da bi svoje nevole potožila i svoje pravice zahtevala. Zamerimo, da Slov. Gospodar sprejema vnoge notice iz Slov. Krajine, štere žalijo naš krščansko misleči narod i njegove voditele, gda celo hvali lüdi, ki so delali krivic nebroj i bili veri sovražni.

Zamerimo, da se v mariborskom seminišči nešteri naši bogoslovci regrutirajo v tabor proti Novinam i s tem pred našim narodom zapečatijo kak njegovi sovražniki. Zamerimo to tembole, ar ta delitev je v škodo dühovniške časti, na štere sprejem se pripravlajo.

Zamerimo na zadnje to najbole, da se z borbov proti Novinam pokrivajo vnogi grehi, šteri bi zaslužili pokoro i to vročo, nikdar pa pokrivala.

Razžaljeni naročniki Novin iz vseh krajov.

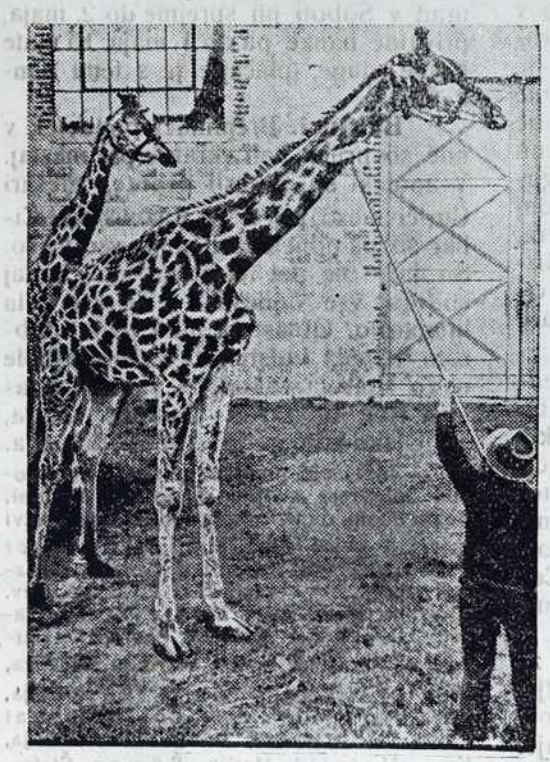

Dvorjenik v amerikanskom zverinjek pere šinjek žirafi.

Politični ocvirki.

Pošteni kmečki volilec. Kmečki volilec: Gospod poslanec, naj bodo tak smileni, krava si je nogo potrla, naj jo küpijo, da nemo tak preveč kvaren.

Gospod poslanec: Poberi se cotaš, ti si volo mojega nasprotnika, Kovača, naj ti on pomaga v nevoli.

Kmečki volilec: Vej pa naj ne gučijo tak gospod poslanec, to je ne istina, jez sam nigdar ne volo Kovača.

Gospod poslanec: Včasi pogledemo, koga si volo. (Nato si da prinesti spise, gde so bili zapisani vsi njegovi volilci i med njimi najde tüdi ime toga kmečkoga volilca, šteromi si je krava nogo potrla, Potom pa pravi kmečkomi volilci:) Reč cotaš nazaj vzemem, zato, ka si ti tüdi mene volo. Krave pa nemrem küpiti, zato, ka pri takšoj kravi nikšega dobička nemam. Z Bogom!

Kmečki volilec: Znajo gospod poslanec, istina je tak, ka sam vas tüdi ne volo, pa ne vem, što je moje ime ta notri zapisao, pa se tüdi niti ednoj mojoj kravi ihvala dobromi Bogi ne potrla noga, prišao sam samo zato k vam, da bi na svoje oči vido i na svoja vüha čüo vaše velke dobrote za nas volilce, či že za drüge ne.

Zlati časi za našega kmeta. Zdaj, gda se je cena živini že nikelko popravila, so si ništerni naši dobri gospodje zmislili, da morajo zdaj hitro pomagati našemi kmeti. Znajšli so se g. Benko s svojov „Murskov krajinov", bivšiva banskiva svetnika: notar Koder i markišavski kühar i nekši Budin, šteri je brez slüžbe prišao v našo krajino srečo iskat. Vsi tej gospodje bodo zdaj sküpno pomaglali našemi kmeti i delali na to, da se cena živini zdigne. Po pravila za svojo kompanijo so šli k našim sosidnim Zagorcom, zato bodo prišli za našega kmeta zdaj istinski, pravi zlati časi. Da ne pozabimo, si dobro zapomnimo imena: Benko, Koder, Budin, Kühar ali kratko: B. K. B. K.

Austrija vpelala redno vojaško slüžbo.

Po končanoj svetovnoj bojni sta Austrija i Vogrska po določbaj saintgermanske mirovne pogodbe ne smeli meti redne vekše vojske, nego samo telko vojaštva, kelko je potrebno za držanje reda i mira v državi. Zdaj je pa Austrija na lastno roko vpelala redno vojaško slüžbo i bodo tam rovnotak vsi sposobni moški dužni slüžiti vojaščino kak pri nas. Austrijski kancler dr. Šušnik je omeno, da je Austrija bila prisiljena to včiniti, zato ka Hitler čiduže bole pritiska na Austrijo i se mora Austrija sama pred njim braniti.

Jesenski večer.

Igrica v ednom dejanji. Štirje prizori.

Osebe:

Dedek, Mariška, Pepi, Štefan,
Oča, Lujzi, Filip, Pištek,
Mati, Pišta, Karli, Tonči.

Igra se godi v kmetskoj hiši po večereh.

I. Djanje.

I. Prizor.

Pri stoli sedijo Lujzi, Pišta, Filip, Pepi pa se kartajo. Pri peči Dedek ino Mariška, Mati pri okni, Oča pri posteli.

Oča (čte časopis, na to se zasmeje): Ha, ha, že pali Benka ribajo.

Pišta (se obrne pri stoli): Ka pa pali pišejo od Benka?

Oča. Bojevnik piše, ka Jutro poroča, da JRZ. v M. Soboškem srezi, se nemore organizirati, brezi staroga politika i parlamentarca Benka.

Pišta: Kak bi moglo biti to mogoče. Vej pa mi mamo našega staroga voditela Kleklna, mi mo samo njij bogali pa nej drügoga.

Oča: Znaš Pišta, či bi bili vsi takši misli, kak sva müva, te bi tak bilo vse vredi.

Pišta (zamehne z rokov): Samo njaj, to de vse v redi, vej do se drügi brigali zato, pa nej müva. Ka pa od občine nede nikaj.

II. Prizor.

Vstopi nočni čuvar Tonči.

Tonči: Hvalen Bojdi Jezuš Kristuš. (Postoji pri dveraj)

Vsi: Amen na vse veke.

Oča: Od občine nega zdaj nikaj.

Pišta: Ka pa te je zdaj vse tiho gratalo, več se nišče ne briga za nas?

Lujzi: Pišta, püsti ti občino i Benka pri meri, pa bole pazi na karte.

Filip: Herc deset.

Pepi: Filip zdaj ma dobre karte, šteri pa je žnjim vküper?

Lujzi: Sam je, li male metati! Ka mo mi pisali, pa ne on.

Tonči (Stopi bliže k stoli i sede): Ka pa pišejo cajtinge, ešče nede volitev?

Oča: Od Benka nikaj malo pišejo, od občine nega nikaj, volitve pa ešče itak zdaj nedo tak včasi. Mi se zdaj bole brigajmo za občino.

Tonči: Vej pa či je tak kak je razglaso te novi naš ban, te moremo mi zmagati, či de se delalo po zakoni. Podpisov itak mamo 98 procentov, če zmagamo, te mo se mi smejali.

Oča: Meni je gnes tüdi pravo Kous, ka li lekar mi zmagamo.

Tonči: Či zmagamo, plačam 10 litrov vina na veselje.

Oča: Jes tüdi plačam!

Lujzi: Püstite že ednok občino, gospodje že znajo kak more biti, zakon je zakon, pa proti se mi nemremo postaviti. Mi se bole kartajmo. (Začne mešati karte.)

III. Prizor.

Pridejo Karli, Štefan i Pištek.

Karli, Štefan i Pištek: Dober večer.

Lujzi: Bog daj!

Mati (stopi od peči i sede na stolček): Tam se doj sedi pri peči.

Štefan: Ob kelki pa je že?

Mariška (pogl. vöro): Pol sedmi.

Pištek (obrnjen proti Mariški): Ideš lüpat semen?

Mariška: Gnes je očin red, včera sam odla jes.

Oča: Vej dobiš dinar, či boš šla mesto mene. Ka me nikaj začne glava boteti (se prime za glavo).

Mati: Vej pa ne trbe iti vsakši večer lüpat.

Pištek: Te pa šteri ide, ka mo šli?

((Pištek, Štefan i Mariška idejo).

Pištek i Štefan: Lejko noč. Zbogom.

Mati: Bog daj vama tüdi, zbogom.

Pepi: Pišta, šti, lejko nama že folga, lejko mava že zadosta.

Pišta (šte karte): Samo šesdeset pet jeste, eden nama fali.

Filip: Zdaj pa piševa müva z Lujzekom vsaki ednoga. Piši nama Lujzi, zdaj mešam jes. (Začne mešati).

Dedek (spi na klopi pri peči, nato se zbüdi): Šteri se neve kartati, naj ide vkraj. Karli, ti se idi kartat.

Karli: Naj se li kartajo, ve va se miva palik vütro.

Dedek: Dobro, pridi v gojdno knam, pa mo se te mi kartali, jes Mariška pa ti. Znaš, zakoj mo se te mi kartali? Za prase.

Mati: Ve se vi tak za drügo ne vete.

Dedek: Ja, ja, ti nora, ka bi se ne znali. Jes se znam za prase, židova, pa za tora.

Karli: Te te tak vi sploj tor.

Pepi: Jes se nemo več karto, Karli, odi ti se kartat; ka mo si mi stari kaj drügo bole gučali.

Pišta: Zdaj se ne boš več karto ka si ti „šnajdar"; ve se tak ne veš, samo idi politiko pelat. Karli odi.

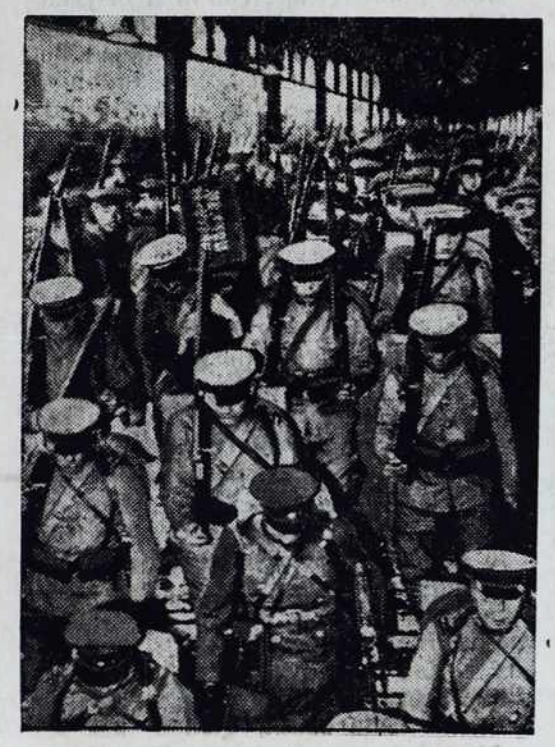

Vojska prihaja v glavno mesto Japonske, v Tokio, da revolucijo zatere.

Karli (se sede i zove): Žalod krao.

Pišta: Zdaj sva midva vküper, dobro delaj, ka ne zašpilava.

Pepi: Gnes sam što „Mursko Krajino", pa piše, ka mi v Tišinskoj fari smo proti g. Kleklni, i da redno piše nekak v ‚Bojevniki' proti Novinam.

Oča (vdari z pesnicov po stoli): Kaj bi mi bili proti našemi staromi Prekmurskomi voditeli g. Kleklni, i proti našemi katoliškomi tiski „Novinam" v našoj vesnici, to ga pa nega.

Pepi: Malo sam se začüdivo, da sam što, ka ravno mi smo proti g. Kleklni.

Tonči: Mi smo bili vsikdar njihovi, pa ostanemo tüdi na dale. Njihovi i bomo poslüšali njihove „Novine".

Lujzi (se obrne pri stoli i odloži karte): Vej pa poznate že. „M. Krajino", samo püste jo na meri. Mi smo bili vsikdar Dr. Koroščovi ino Kleklnovi, pa ostanemo ešče nadale njihovi.

Pišta: Mi neščemo biti fašisti ali nacionalci, nego dobri sinovje Slov. krajine i Slovenci.

Oča: Pa z vsov močjov podpirati Jugoslavijo.

Pišta: Tak je! Za Jugoslavijo i katoličansko vero.

Oča: Vsi pristopimo v Prosvetno društvo, kje se bomo najležej izobražüvali ino borili proti nacionalcom pa marksistom.

Filip: Jes sam že pristopo.

Pišta: Kde si se pa dao notri vpisati?

Filip: Znaš, samo se zglasi, pri gospodi plivanoši na Tišini, pa te oni že spišejo.

Pišta: Vütro se včasi dam spisati v Prosvetno društvo. Ka pa ti Lujzi pa Karli, neta člana našega društva?

Lujzi: Jes tüdi pristopim. Ka pa ti Karli?

Karli (z rokami si podpira glavo): Si že premislim.

IV. Prizor.

Pride Mariška. Ostali vsi.

Mati: Zdaj ste nika hitro olüpali.

Mariška: Ve je pa že devet vöra.

Pepi (se začüdi): Že je devet? Gnes pa nikaj hitro ide vöra, malo smo se kartali, malo gučali pa tak te hitro odide večer. Mogli mo iti znamkar spat, ka mo zdaj pa kregani od žene doma, ka tak dugo hodim (stane in postoji pri dveraj).

Pišta: Tebe lekar tak vsigdar krega žena, či malo stopiš z doma, jes sam pa hvala Bogi brezi skrbi, ka bi me kregala.

Pepi: Ha ha (se smeje), da je nemaš; oženi se, pa boš te znao, ka je dobra pa slaba žena.

Pišta: Jes si vzemem dobro ženo.

Pepi: Či jo dobiš. Gnesden je malo dobri deklin, največ ji je slabi. Bar malo pogledni tak po nedelaj okoli, pa boš vido. Šteri ide, jes idem.

Pepi, Filip, Karli idejo. Vsi: Lejko noč! Zbogom!

Mati: Zbogom, zbogom.

Mariška: Vüjec, stojte malo, ka vam nikaj povem.

Pepi (postoji med dverami) Ka je pa?

Mariška: Povejte Idiki, ka me naj počaka v gojdno, ka ve šle k spovedi.

Pepi: Dobro, vej povem. Samo rano pridi. Zbogom.!

Mariška: Ob petih. Zbogom!

Oča: Pišta, znaš, Karli se mi vidi nikši sumlivi. Moremo paziti, ka mo si drgoč gučali, ka nas ne ovadi.

Tonči: Pred njim si nemo več nikaj gučali od politike.

Pišta: Tak je. Ideva Tunči, zdaj je najna straža.

Tonči: Ideva, te pa lejko noč pa zbogom! (odideta.)

Lujzi: Zbogom, Bog daj vama tüdi lejko noč! Vütro palik.

Pišta i Tonči: Dobro, samo tak, kak smo si gučaii.

Lujzi: Dobro je tak.

Mariška: Mati v gojdno me morete rano zgoniti, ka idem k spovedi.

Mati: Dobro je, Mariška, samo ostani tak verna, kak si zdaj, ešče na dale, ka gda boš velka, postaneš dobra katoličanka.

Oča: Ostani vsikdar verna katoličanskoj cerkvi do konca svojega življenja. (Konec.)

Sam . . .

Kdo slišal vihar bo, ki v meni divja,
kdo bo iztrgal nemir iz srca?
(Ne vem, odkod vihar,
zato ne vprašaj me nikar!)
Nikogar ni, ki bol bi mi pregnal,
nikogar ni, ki mir nazaj bi dal?
In vendár, tako žejná pokoja,
po rešitvi kliče duša moja . . .
Da oči bi jasnih gledal v svet,
da smejal bi se in vriskal spet!
Da cilju spet bi zaživel,
da s srcem zanj bi zagorel!

— — — — — — — — —

Ali res nikogar ni,
ki lajšal bi mi grenke dni?
Ah, kako težko mi je v samoti,
ko sem sam na daljni poti . . .
Ko sam se, čisto sam borim
v srcu in trpim . . .
Tako bi srčno rad,
da Prijatelj in Brat
v boju mi ob strani stal,
mi pogum in moč dajal.
Na prsih bi mu rad slonel,
da pokoj bi me objel,
in slovo bi dal solzám:
saj več ne bil bi sam . . . P-a.

Kratki odgovori.

Dekla: Pijanca nigdar ne bi vzela. Pijanec je križ do smrti za ženo, sramota za deco i smrt za vrednost.

Dečko: Dekle, štera se gizdavo nosi, nikdar ne vzemem. Takša dekla je zapravlača. Mesto toga, ka bi tri vogle hiše gordržala, vse štiri podere. Gizda v noši rodi eksekutorski boben.

Duhovnikova smrt.

V napol sne se je živo spominjal: „Duh je voljan, meso pa slabo", da bi vstal in vzel pero. Končno je zmagal duh, telo se je pokorilo. In je pisal:

Krasen sončen dan je bil. Imeli so veliko spoved, prišli so pomagat tuji gospodje: Ljudstvo je kot veletok zadrvelo k njih spovednicam; pa tudi k njemu so mnogi prihajali, toda kakšen smrad se je vzdigoval od nekaterih! Kaj takega še ni doživel; in to navadno pri velikih grešnikih, ki so morda še kaj zamolčali, saj jih je večinoma poznal — kot pastir svoje ovce — po imenu. Duh gnilobe mu je udarjal nasproti in ga metal v omedlevico. In duh po najslabšem tobaku iz ust moških, iz ženskih ust pa smrad nesnažne kuhinje. On pa zaprt med štiri lesene stene — kakor na strahotni križ pribit, le skozi mrežico od leve in od desne mu prihajajo na uho glasovi grešnikov: Kot bi bil križan sredi dveh razbojnikov . . .

„Duhovniki so si izmislili spoved!" se je otožno spomnil očitka nasprotnikov. — Potem se je pa še nekaj zgodilo. Ko je neka mladenka odšla od njegove spovednice, se je jasno zavedal, da jo je premalo potolažil, da ji je premalo olja vlil v duševne rane, še manj vina s opojnosti večnih resnic, da je skoraj tako storil, kot on brezčutni duhovnik v Gospodovi priliki o usmiljenem Samarijanu. Takrat je jasno razumel, zakaj veliki svetnik Ignacij iz Loyole, ustanovitelj prožne družbe jezuitov, na kolenih pred Križanim moli: „Vtisni mojemu srcu žive občutke vere, upanja in ljubezni," najvišjih, božjih jakosti. Pa ga je srce zabolelo kot bi bil sokriv tujega greha.

Ves izmučen je pristopil, da bi pel slovesno mašo. Moči so ga že zapuščale, pa je vendar še sveže stopal. Seveda vseh molitvic na pamet ni več znal tako gladko, so mu morali zelo pomagati. Odgovarjal mu je mešan zbor, spremljan od trobent, katerih melodija ga je živo spominjala na bučanje ob zadnji, vesoljni sodbi. Teh trobent ni mogel prevpiti krik sveta zunaj cerkve, kjer je bil živ sejem.

On pa je pel slovesno mašo Marijinega vnebovzetja, sredi vročega poletja. Živo je se spomnil mnogih rožnih vencev, ki jih je njej daroval. Na to nočno molitev se je spomnil, ki jo je že toliko let opravljal mesto brevirja, ker mu je vid opešal: je bil že na mostu iz tostranosti v ono, pa te ni več jasno gledal in tudi v ono se je zastor le počasi odgrinjal. Tudi je že več let sem pel in bral le mašo o Marijini soboti ali vsakdanjo črno, ki ju je že znal na pamet.

Še dalje se je sponinjal na svoja razmišljanja o Mariji in o urejeni bojni vrsti, na tretji red svetega Frančiška in svoj ideal o menihu med svetom, na nemega tesarja Jožefa in nedolžne otročiče, ki so umrli za Gospoda, predno so izpregovorili; na malo svetnico Deteta Jezusa, sveto Terezijo in Gospodove besede: Pustite malim, naj prihajajo k meni, ker takih je božje kraljestvo. — Če ne postanete kakor otroci — po hudobiji, po dobrih delih bodimo kot zreli ljudje, dodaja apostol narodov.

Vsega tega se je spominjal in znova rožnega venca: Ko postaja temno, ko več ne moreš čitati, takrat vzameš to nočno knjigo, te svetle rože, ki rastejo v temi, začneš trgati. V dejanski temi in v oni drugi, ko te moč čutov zapušča, ko večer tvojega življenja prehaja v noč.

Spomnil se je na najdaljši psalm, o božji postavi, ki se ponavlja v podrobnih odtenkih skozi štiri nedeljske hore v brevirju pa se vedno jemlje pri svetešnjem oficiju. Na to se je spomnil in na urejeno bojno vrsto angelov, nebeških duhov.

Vedno novi spomini so se mu vzbujali, vedno bolj je razumel njih povezanost. Potem pa, čudno, se je spomnil godca, ki mu je igral za njegov god pa je bil veliko let ujet v komunistični Rusiji. Na njegovo otožno igranje se je spomnil in na njegovo otroško ljubezen do Marije. Pa je preprosto želel: Če bi jaz smel biti kot ta godec! Še na njegov razoran obraz se je spomnil in na oči, ki so bile vedno zaprte, ko je igral . . .

V takih mislih je prišel do obhajila, že ves slaboten. Gospodova Kri ga je znova okrepila. Nato je delil obhajilo ogromni množici. Noge so mu začele omahovati, roke so se mu tresle, ko je zadnjega obhajal. Komaj je prišel do oltarja in odložil kelih, je mesto pokleka omahnil vzdolž oltarne mize, ob mramornih stebrih — kakor Magdalena nekdaj ob Gospodovih nogah... Takoj so priskočili strežniki in ga hoteli vzdigniti, pa so s strahom opazili, da mu srce več ne bije. Kmalu je prišel najbližji zdravnik in ugotovil — srčno kap. Usta pokojnega so bila raztegnjena v blažen smehljaj, njegovi osiveli lasje so bili kakor venec belih lilij . . .

Službujoči mašnik je dokončal mašo: „Marija si je izbrala najboljši del, ki ji vekomaj ne bo odvzet," je tiho molil, nato pa glasno zapel: „Postali smo deležni nebeške mize; naj bomo po priprošnji Bogarodice rešeni vseh gorečih nevarnosti." Zunaj se je sejem vršil nemoteno dalje.

Tako je pisal od ranega jutra, ko so zvezde še svetlo sijale na sinjem nebu, do poznega jutra, ko so zvezde že bledele pred prihajajočo zarjo, le vitki krajec lune je poredno mežikal. — Ni čutil nobene zaspanosti več, čeprav tak malo ni še nikdar spal.

Roosvelt, ameriško gospodarstvo i politika.

Gospodarska kriza je tüdi Ameriki ne prizanesla. Velke tvornice so zgübile evropski trg, šteri je zavolo krize ne mogeo več küpüvati. Autavkija, to je gospodarska politika, štera ide za tem, da država vse, ka nüca, doma pridela i tak kem menje küpüje od drügi držav, je povzročila, ka so tüdi drüge države ne štele več küpüvati v Ameriki. I tak je Amerika ostala brez küpca za svoje proizvode. Velki magazini so bili puni blaga, tvornice so stale, brezposetnost je rasla, banke so propadale.

I takši je bio položaj, gda je postao Roosvelt predsednik Severne Amerike. On je vido nevarnost, ki preti Ameriki i včasi prijao za delo. Znao je, kak trbe rešiti krizo. Pomoči trbe malomi človeki, povekšati njegovo küpno sposobnost. Če de meo mali človek več penez, de lejko küpüvao industrijske izdelke, tovarne do tak mele delo, brezposelnost se zmenša. Roosvelt je najprle pomogeo farmeram. On je vido, ka kmet nemre svoji pridelkov skoro nikak odati, ka dugov nemre več plačüvati i vsikdar bole propada. Zato je on najprle znižao vrednost dolara, ka bi tak zmenšao razliko med kmečkimi dugovi i cenami, štere je kmet dobo za svoje pridelke. Potem je začno ravnati s kmečkim gospodarstvom i nasvetüvali kmeti, ka naj seja i sadi. On je ustanovo vnogi uradov, šteri so pazili, kak se razvija svetovno gospodarstvo. Tej uradi so pazili na to, kelko je bilo po sveti posejane pšenice, kukarce, krumplov, v kakšem stanji so setve i kakša letina se kaže. I če so vidili, ka je že indri po sveti bilo posejane vnogo pšenice, a malo krumplov, je Roosvelt zapovedao kmetom, ka morajo saditi več krumplov i menje pšenice. Tak je dosegno, ka so kmetje lejko krumple odali.

S drüge strani je Roosvelt jako obdačo industrijalce, šteri so kmečke pridelke predelavali v industrijske izdelke. Veličina toga davka je zavisila od razlike med cenami kmečki pridelkov i cenami predmetov, štere so industrijalci iz tej kmečki pridelkov izdelüvali. To je bilo čisto pravično. Ve so pa industrijalci zdaj kmečke pridelke trikrat falej plačüvali, a cene industrijski izdelkov so ostanole iste. A peneze, štere je dobo iz toga davka — iznašajo pa ti davki edno milijardo dolarov — je dao kmeti kak dugoročno posojilo na jako male obresti. S tem je dosegno, ka se je dohodek farmerov v 3 letaj povečao za 5 milijard dolarov.

Vse to delo za povzdigo sirmaški slogov naroda je pa nej bilo po voli par bogatašom, šteri so morali plačati malo vekše davke. Ne jim je bilo po voli tüdi zä volo toga, ar so se bojali, da bo Roosvet tüdi njuvo gospodarstvo začno nadzirati i voditi i tak splavajo po vodi milijonski zaslužki. Oni so mirüvali dve leti, ar so se bojali brezposelni delavcov, šteri so organizirali pohode na „Belo hišo“ v Washingtoni i začnoli vse vprek štrajkati. No zdaj, gda je Roosvelt zmenšao brezposelnost i potolažo delavce, je tej par mogotcoc pa zdignilo glave. Vse načine so iskali, kak bi preprečili Roosveltovo gospodarsko politiko. Nazadnje so Roosvelta tožili Vrhovnomi sodišči. I 6. januara 1936. je Vrhovno sodišče proglasilo za nezakonito vse Roosveltovo delo. Vrhovno sodišče je to etak razložilo. Centralna oblast vrši vlast samo po punomočji vlad poedinih držav. Centralna oblast lejko vrši samo tista dela, za štera je dobila punomočje. A centralnoj vladi je nej dana punomoč, da vodi gospodarsko politiko državlanov, i zato kongres nema pravice, ka izglasa zakone, po šteri bi se vodilo gospodarstvo.

Čüdno! Roosvelt je cela tri leta vodo gospodarsko politiko na zadovolstvo maloga človeka, na pomoč malomi človeki, a zdaj so se trije, štirje denarni mogotci zdignoli i vrgli nazaj v siromaštvo amerikanski narod. Zdaj, da so ti kapitalisti vidli, ka malo te pomoči siromaškomi človeki ide iz njuvoga prepunoga žepa, so zbüdili iz spanja nekelko zaspanih sodnikov, šteri so proglasili Roosveltovo delo za nezakonito.

Posledice te odločbe se že vidijo. Farmeri obvüpajo, ar bodo pa spadnoli nazaj v prejšnje siromaštvo, iz šteroga jih je Roosvelt komaj izvleko. Cene kmečki pridelkov naglo kaplejo, v vsem gospodarstvi vlada zmešnjava.

A Roosvelt je nezlomliv! On je pripravlen na boj z temi peneznimi krali. Naskoro po toj odločitvi Vrhovnoga sodišča, je meo Roosvelt govor, o šterom se ešče zdaj po celom sveti guči.

V njem je ostro napadno vse tiste temne sile, štere zavolo dobička potisnejo v sirmaštvo milijone naroda. Tüdi njegova zvünešnja politika je v znamenji boja proti tem kapitalistom. Včasi po njegovom govori je vlada sprejelo zakone, po šteri sovražniki v slüčaji bojne nemrejo v Ameriki küpiti nikšega orožja. I to niedna država, štera se bojüje, ne! Pa tüdi nieden sovražnik v slüčaji bojne nede mogeo v Ameriki küpiti živila v vekšoj količini, kak za vreme mira. Tak če zdaj države, štere odavlejo Italiji petrol, nedo več odavale Italiji petrola, ga Italija tüdi v Ameriki nede mogla küpiti v vekšoj količini kak dozdaj i tak se nede mogla bojüvati. A vsi ti zakoni zadenejo največ velke kapitaliste. Ve oni za vreme boja z lifranjem municije prijatelskim i neprijatelskim državam zaslužijo težke milijone. Ve ravno zdaj sedijo na zatoženoj klopi angleški i ameriški tovarnari municije, šteri so obtoženi, ka so v svetovnoj bojni odavali municije Nemcom. Tak so Angleži mujrali od krugeo, štere so oni sami napravili. Tej bogataši tüdi največ delajo za boj, ar v njem velke ribe haskov lovijo.

Kak de zdaj Roosvelt dale vodo amerikansko gospodarstvo, ne vemo. Gvišno nede mirno gledao, kak se rüši zid, šteroga je 4 leta zidao. Edna možnost je to, ka on spremeni Ustavo. Izgleda, ka de Roosvelt šo na bodoče predsedniške volitve, štere bodo v septembri toga leta, z najdrznejšim geslom, šteroga so meli kandidatje za predsednika ameriški držav, z geslom: sprememba Ustave. Tak bi se začnola v Ameriki ne samo borba Roosvelta i njegovoga proti kandidata, nego borba par bogatašov i maloga človeka.

Te članek nam pokaže, ka so lüdje, šteri znajo, kak trbe rešiti krizo. Samo prinas se dugo ne najde takši človek.

Pisma naših iz tüjine.

Riom-es-Montagnes le 22. marc 1936.

Prečastiti gospod urednik!

Prvič se Vam oglašam z mojim pismom, oprostite, mogoče Vas nadlegüjem. Od tistoga časa, kak ste sklenoli nabirati dare tüdi po Franciji na dom sv. Frančiška, sem tüdi jaz sklenola Vam pomagati. Ali žali Bog, v tom kraji nej so lüdje ravno preveč radodarni, nej so najbogatejši. So katoličanci z vekšega, da pa tüdi tü kak na veči krajaj, že krščanska vera prepada, celo pri moškaj, ki ne odijo v cerkev, nego po oštarijaj se zbirajo, zato pa zdaj tüdi že nas izseljencov nemajo najraj. Mi naj bi njim samo fest delali, oni bi pa naše krvave žüle sebi v žepe spravlali. Kak povsodi, tüdi tü se med slabimi lüdmi tüdi dobri najdejo. Nesan mela prilike, da bi šla od hiše do hiše pobirat. Pri ednih sam bila odtirana, pri drügih uslišana. Tak sam nabrala malo svoto, štero so darüvali sledeči: Gdč. Fontely 50 frankov, gospa Aubert, to je moja gospodinja, 5, Mesarič Ivan, 5 — i jaz 10 frankov. Vsega vküp je bilo 70 fr., štere sam Vam po banki Baruch odposlala.

Tüdi Vam najlepša hvala za Vaše Novine, štere redno dobivamo od meseca decembra. Čeravno je ne dobivam jaz na svoj naslov, dobivam je z Mesarič Ivanom. O kakša sreča za nas izseljence so Novine, kakše veselje navdaja mi moje srce, kda dobim Novine do rok. Ve bi mogeo vsakši stariš spraviti svojemi deteti dobre krščanske liste. Naj bi vsakša slovenska dekla namesto, da bi se šla špancerat ali pa na veselice, vzela vroke dobro čtenje. Tab bi si olajšala življenje i se ognola vnogim nevarnoščam. Najlepše pozdravlam moje lübe starše, brate i sestrice, celo rodbino, faro Beltinsko ino Vas, preč. gospod vrednik, i najlepša hvala za Vaše trüde. Bog vas ohrani mnogo let zdravi i veseli. Z odličnim spoštüvanjem

Režonja Trezika,

doma z Ižakovec, chez M. Aubert a Riom es - Montagne Cantal, France.

Pozdrav pošilajo iz Francije vredniki Novin, starišom, bratom, sestram i vsem poznancom pa njim želejo blažene vüzemske svetke: Ziško Cilika, Andrejek Ana, Barber Anica, Kozar Julija, Rogan Albina, Kozar Lovrenc.

BICIKLIST JE PAZITE!

Vi ne küpite svaki mesec bicikla, niti vsako leto, zato

pazite na Vaše pejneze!

Če ste küpili slabo blago, te ste Vaše teško zaslužene pejneze v Müro vrgli

Ali Vam je to potrebno?

Ne! Če se potrüdite in pridete v mojo trgovino z velikov izbirov te se Vam trüd izplača, ar tam dobite bicikle za vsako ceno in vsako potrebo.

NISKE CENE! STALNE CENE!

Naš program:

Mali zaslužek, velik promet!

ŠTIVAN ERNEST

MURSKA SOBOTA.

Zaloga za DOLNJO LENDAVO:

ANTON VARGA,

trgovec pri kolodvori.

Iščem trgovskoga pomočnika

železne stroke, mlajšo moč, po mogočnosti s znanjom madjarskoga in nemškoga jezika. — Ponüdbe poslati pod „Zanesljiv“ Prekmurskoj tiskarni v Murskoj Soboti.

APNO NOVIMAROF in KRESNICE, ki je najbolše kvalitete, ter Portland **CEMENT** kupite še vedno najcenejše samo pri glavnem zastopniku **BRATINA V.** Križevci pri Ljutomeru

Za volo najne selitve iz TURNIŠČA, odavi svoje tale senožati in njive

IRMA in IDA TIVADAR, TURNIŠČE 129.

Banque S. Baruch

et Cie, 11. Rue Auber 11. Paris - 9 e.

odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vrši vse bančne posle najkolantneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 117-94, Paris; Holandija: št. 1458-66, Ned. Dienst; Luxembourg: št. 5967, Luxembourg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice. 24-2

Pošta.

F. K. Rankovci. Naravnost pošli, prepis pa sem. — **Fujs Adela, Baynes.** Peneze sprejeli, Bog plačaj. **MAR.** Ki šče priti v kakšo posojilnico za pomočnika pri vodstvi, mora obiskati šestmesečni zadružni tečaj. Ga maš?

Dr. Janez Ev. Krek.

Božji blagoslov.

Povest.

Spoznal sem iz njihovega pripovedovanja, da name ne leti noben sum. Ni mi dalo, da bi bil materi kaj zamolčal. Povedal sem jim vse ganjenega srca. Njihove solze so se združile z mojimi ob tej strašni povesti. Ko sem jim pravil, kako se mi je godilo pod usadom, so me prijeli za roko in rekli: „Janez, obljubi mi, da tudi ti odslej zanaprej ne boš sovražil nobenega človeka. Božji Sin je za vse ljudi umrl; tako jih je ljubil. Kdor torej živi v sovraštvu, kliče naravnost božje maščevanje nadse.“ Stisnil sem jim roko in z mirno vestjo lahko rečem, da sem se prizadeval držati to obljubo.

Par dni sem še moral ostati v postelji. Resne misli so mi polnile glavo. Čutil sem se vsega drugačnega in vse bolj sem umeval modrosti polne besede svoje matere. Žal, da jih nisem več dolgo poslušal. Kmalu, ko sem okreval, so se ulegli in niso več vstali. Več tednov so ležali, a nobene tožbe nisem slišal iz njihovih ust. Mirnega lica, vedrih oči so bili do zadnjega. Na glas smejati se jih v življenju nisem opazil nikoli, prijazne in vesele pa brez izjeme vedno, zlasti kadar so govorili z reveži ali tolažili kakega nesrečnega človeka.

Nikoli ne bom pozabil njihovih besed, ko so mi dan pred smrtjo odgovorili, kako so mogli ostati vedno tako mirnega srca. Takole so mi dejali:

„Človek nosi svojo srečo in svoj mir v srcu; če zna prav varovati svoje srce, dobro zanj. Ti sam veš, da je bilo moje življenje po človeški sodbi polno trpljenja. Proti volji svojih staršev sem se omožila s tvojim rajnim očetom. Od tedaj so se mi začeli križi. Koliko sem prestala z rajnim — Bog mu je gotovo že zdavnaj odpustil —, ko je začel popivati! Oče in mati sta mi kmalu umrla.

Bratje in sestre so me zaničevali. Prišli smo ob vse; še ti si mi zašel. Udarec za udarcem je prihajal. Bog me pa ni zapustil! Za vsako nesrečo sem dobila tolažbe. Kakor črn oblak je legla neštevilnokrat težava na mojo dušo. Nisem se ji hotela vdati. Mislila sem vselej na druge še bolj nesrečne. Če nisem mogla pomagati komu v dejanju, sem pa molila za vse dušne in telesne reveže in, kadar mi je bilo najhuje, za duše v vicah, ki izmed vseh najbolj trpe. Vselej brez izjeme je prisijal skozi črni oblak svetli žarek božje milosti in zopet sem bila mirna.

Slišala sem nekoč v pridigi lepo priliko o možu, ki je bil vseh nesreč poln. Nizal jij je na vrvico kot jagode. Komaj jih je še nosil. Vedno jih je prebiral: ta je o materi, ki so mi umrli še mlademu dečku; ta je o sestri, ki mi je zgorela; ta je o ženi, ki mi jo je ubil sovražnik; ta je o toči, ta o povodnji, ki mi je naredila toliko škode. Tako je ponavljal svoje nesreče in vedno žalostnejši je bil. Ko je nekdaj zopet pričel od začetka prebirati jagode svojih nesreč, se mu prikaže prikazen in pravi:

„Mož, teci, tamle se utaplja v vodi otročiček; reši ga!“ — Ubogal je in po poti je izgubil prvo jagodo. Usede se in prične iznova prebirati. Zopet se mu objavi prikazen in mu reče: „Revež je oslabel na polju; teci in nesi mu kaj krepila!“ Zopet uboga in druga jagoda se mu izgubi na poti. Tako ga je opozorila prikazen pri vsaki jagodi na kako dobro delo in nesrečni mož je na zadnje izgubil vse jagode. Vrvica njegovih nesreč je bila prazna. Star je bil že in slutil je, da bo treba umreti. Tu se mu prikaže zopet nebeška prikazen in mu pravi: „Glej, pote prihajam. Sedaj bo vseh žalosti pravi konec. Blagor tebi, blagor vsakomur, kogar jaz spremljam skozi življenje! Angel božji sem in ime mi je: Ljubezen do bližnjega! Pri teh besedah se je angel sklonil k starčku in ga poljubil na vela usta; starček se je sladko nasmehnil in angel je odnesel njegovo dušo v sveta nebesa.

Tega moža sem skušala posnemati: „z dobrimi deli sem iskala tolažbe. Našla sem jo. Spoznavala sem vedno bolj, da je na svetu nemogoče biti brez trpljenja. Potreben je človek trpljenja in srečen je, če zna prav trpeti. S trpljenjem si čisti dušo in prav prestano trpljenje mu obdaja srce s trdnim oklepom, da ne more iz njega sveti mir. Predvsem sem mislila v svojih molitvah na dušo svojo in vas vseh. Bog me je uslišal! Mož mi je spokorjen umrl. Tebe vidim na pravem potu. Tudi hči mi dela veselje. Bolj srečna umiram, kot če bi vama mogla zapustiti največje bogastvo. Boga hvalim, da smo revni, ker sedaj tem bolj vemo, kaj je božji dar in božja milost.“

Ti nauki so mi mladeniču padali kot rodovitno seme v srce. Premišljal sem jih neštetokrat v svojem življenju. Vedno bolj sem sam skušal, kako so resnični. Veliko sem se naučil po svetu; toda vsa učenost vsega sveta se ne more meriti z učenostjo teh besed. Revna, neuka žena, ki se je učila v šoli krščanske vere in Bogu vdanega življenja, je znala to učenost.“

(Dalje)

Novine izhajajo vsaki četrtek za prišestno nedelo. — Za tiskarno Balkánji Ernest. Dolnja Lendava. — Izdajatelj in urednik, Klekl Jožef, župnik v pok.